

இம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இது

‘சமரச சன்மார்க்க நிலைபம்’ என்னும்

பொதுநிலைக்கழகத்தின்

அரிய பெரிய செந்தமிழ்விளக்க வெளியீடு

பது, கஉ.] ரக்தாகுதி, பங்குன்; குரோதன சித்திரை [இதழ், ரு, கஉ.]

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் காலம், முன்றும்பகுதி.

(The Age of Saint Manickavachakar, the third part-reviews all the arguments that have appeared for the last 16 years and finally fixes his age in the third century A. D.)

ஆசிரியர்:

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி கவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,

சமரச சன்மார்க்க நிலைபகுதி,

பல்லாவரம்

—

பல்லாவரம், சமரசசன்மார்க்க நிலைபத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிடப்பட்டது;

29th August, 1925.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்]

[காந்த குபா]

All Rights Reserved.

ஞானசாகரக் கையொப்ப நண்பர்க்கு

நமது அச்சக்கூடத்தில் முன் பயன்படுத்திவந்த பெருந் தமிழ் எழுத்துக்களை மிகவும் அழகியவாகப் புதுப்பிக்கவேண்டி அவற்றை அங்ஙனமே செய்வித்தமை யானும், 'சிந்தனைக்கட்டுரைகள்' என்னும் நமதுதூல் இலண்டன், கேம்பிரிட்ஜ் என்னும் இரண்டு பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சிக் குப் பயிலும் இலங்கை மாணவர்க் குப் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருத்தலின், அதற்கு நீண்டதோர் ஆங்கில முகவுரையு மும், விளக்க உரைக் குறிப்புகளும் புதியவாய் எழுதிச்சேர்த்து, முதற் பதிப்பி லிருந்த சிற்சில வடசொற்களையும் முற்றக்களைந்து அதனைத் திருத்தமாய் அழகாய் இடையே விரைந்து பதிப்பிக்க நேர்ந்தமையானும், 'மாணிக்கவாசகர்க்கால ஆராய்ச்சி'யின் பொருட்டுப் பற்பலதூல்களை இடையறாது ஆய்ந்தெழுதி வந்தமையானும் இவ்விதங்கள் இரண்டுங் காலந்தாழ்த்து வரலாயின.

இதழ் ஆசிரியர்.

சிந்தனைக்கட்டுரைகள்

(இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்துவிட்டது)

Adaptation in pure Tamil of Six fine Essays of Addison

ஆங்கிலத்தில் அடிசன் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் எழுதிய தீஞ்சுவைக் கட்டுரைகள் ஆறின் இனிய தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு. வடசொற்கள் ஆங்கிலச் சொற்கள் ஒரு சிறிதுங் கலவாத் தூய தனிச் செந்தமிழ்நடையில் இவை எழு தப்பட்டிருக்கின்றன. இவை: முருகவேள் கண்டகாட்சி, படைப்பின் வியத் தகு தோற்றங்கள், துன்பமலை, முருகவேள் கனவிற்கண்ட ஒவியச்சாலை, மரா டன் கண்டகாட்சி, பெய்களும் ஆவிகளும் என்பன. ஆங்கிலத்திற்கு நேரான தமிழ்ச்சொற்கள் இல்லையெனத் தமது அறியாமையாற் கூக்குரல் இடுபவர்கள், இத்தமிழ்மொழிபெயர்ப்பை ஆங்கிலத்திலுள்ள முதல் தூற் கட்டுரைகளோடு ஒப் பிட்டுப்பார்த்துத், தமது அறியாமைதீர்ந்த உண்மைதெளிவார்களாக. இந்நூல், இலங்கையில் இலண்டன், கேம்பிரிட்ஜ் யூனிவர்சிட்டி (Cambridge University) ஆராய்ச்சிக்குப்பயிலும் மாணவர்க்குத் தமிழ்ப்பாடமாகவைக்கப்பட்டிருத்தலால், அவர்க்கும், பொதுவாகத் தமிழ்க்கல்வி பயில்வார் எவர்க்கும் இஃது எளிதிற் பயன்படுமாறு, இதன்கண் வந்துள்ள அருஞ்சொற்கட்கும், அரும்பொருள்கட் கும் விரிவான விளக்கஉரைக் குறிப்புகள் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றோடு, அடிசன் என்னும் முதல்தூல் ஆசிரியர் வரலாறும், மொழிபெயர்ப் பாசிரியர் மறைமலையடிகளின் இளந்தக்கால வரலாறும் இதன்கட் புதிய வாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும், விழுமிய உரைநடைச் சிறப்பும், தமிழ்மொழிச்சிறப்பும் இனிது விளங்க விரிந்த ஓர் ஆங்கிலமுகவுரையும் மொழி பெயர்ப் பாசிரியரால் இந்நூன் முகப்பில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. 'வழுவழுப் பாண உயர்ந்தசீமைக்கடிதத்தில்' 130 பக்கங்கள் உள்ளது; விலை ஒரு ரூபாநாலாண.

தனித்தமிழ்க் கட்டுரைகள்

(வெளிவந்துவிட்டது)

இந்நூல், மறைமலையடிகள் புதல்வியாரும், பல்லாவரம் 'வித்யோதயா' மகளிர் கல்லூரியின் தலைமைத் தமிழாசிரியரும், பல்லாவரம் 'பொதுநிலைக்கழகத்து' மாணவியாருமான நாகை நீலம்பிகை அம்மையாரால் இயற்றப் பட்டதாகும்.

'திராவிடன்,' 'தேசாபிமானி,' 'ஆனந்தபோதினி,' ஒற்றுமை,' 'தமிழ்நாடு' முதலான இதழ்களில் கிருநாகை நீலம்பிகை யம்மையார் அவ்வப்போது எழுதி வெளியிட்ட செந்தமிழ்க்கட்டுரைகள் எல்லார்க்கும் எப்போதும் பயன் படும்பொருட்டு ஒருங்குசேர்த்து ஒரு நூலாகப் பதிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

பின், அவ் வாசிரியன்மாராகிய உயிர்கள் எல்லாம் அறிவுடையன என்பது போய் அறிவற்ற இயந்திரங்களே (பொறிகளே) யாமெனவும், அறிவற்ற அவைசெய்யும் நல்வினை தீவினைகளுக்கு அவை யுரியவல்லவாமெனவும், இவ் வுலகத்தைப் படைத்தல் காத்தல் முதலாக இறைவன் செய்யுந் தொழில் எல்லாம் எவர்பொருட்டு எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன வென்னும் வினாவுக்கு அங்ஙனம் கொள்வார் விடைகூறுதல் ஆகாமையின் அத் தொழில்களெல்லாம் வெறும் பயனற்றனவேயா மெனவும், தமதறிவுகொண்டு இறைவனை அறிவாரும் அறிவிப்பாரும் இல்லையாய் முடிதலின் இக் கோட்பாட்டின்படி எல்லாம் வெறும் பாழேயாய் முடியு மெனவும் உணர்ந்துகொள்க. அல்லதூஉம், இறைவனருள்வழி நின்றாரிற் சிறுமகவாயிருந்த காலத்திலேயே எல்லாம் ஒதாதுணர்ந்தவரான திருஞானசம்பந்தப் பெருமானினும் மிக்கார்பிறரில்லை; அவரிடத்து இறைவன்முனைத்துவிளங்கி நின்றனனாகலின் அவர் அருளிச்செய்த தேவாரப் பதிகங்களை யெல்லாம் இறைவனே யருளிச்செய்தா னென்னல் வேண்டும். ஆனால், அவற்றை அங்ஙனம் வழங்குவாரைக் கண்டிலம். இறைவனை நேரேகண்டு அவனருளை முற்றும் பெற்றுகின்ற திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருப்பாட்டுக்களையே இறைவனருளின வென்றல் அமையாதாயின், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரோடு ஒத்தவ ரென்றாவது அல்லதவர்க்கு மேற்பட்டவ ரென்றாவது கொள்ளுதற்கு ஒரு சிறிதும் இடம்பெறாத வேதநூற் புலவர்களும் வேதாங்கநூற் புலவர்களும் இயற்றிய இருக்கு, சிட்சை முதலான நூல்களை இறைவனே அருளிச் செய்தா னென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? வடமொழியிலுள்ள இவ்வாரிய நூல்களைவிடத், தமிழ்மொழியி லுள்ள 'திருக்குறள்' எத்தனையோ நூளுயிர மடங்கு உயர்ந்ததென இவ் வுலகின்கண் உள்ள எல்லாரும் ஒத்துவர்ப்பார். அத் தன்மைத்தாகிய தெய்வத்திருக்குறளையே தமிழ்ச்சான்றோர் இறைவனருளிச்செய்தநூலென்று உரையாமல், திருவள்ளுவனார் அருளிச் செய்ததென்றே உண்

மையாக வழங்கி வருகின்றனர். ஆரியப்பார்ப்பனரோ தமக்கு உயர்வுதேடும் பொருட்டும், தமது உயர்வுக்கு இன்றியமையாத துணை யென்று தம்மாற் பிழையாகக் கருதப்பட்ட இருக்கு சித் தை முதலான சிற்றறிவு நூல்களுக்கு உயர்வு தேடும்பொருட் டும் அவை கடவுளே அருளிச் செய்தனவென்று ஒரு சாரா நும், அற்றன்று வேதங்கள் கடவுளாலும் ஆக்கப்படாமல் என் றும் 'சுயம்புவாகவே' (தானாகவே) உளவென்று மற்றொரு சாரா டுமாக ஒரு பெரும் பொய்யுரையினைக் கட்டி, அப்பொய்யுரைக் கட்டை விடாப்பிடியாய் வழங்கிவரலாயினர். அவ்வாரிய நூல் களை நேரே பயின்றறிவார்க்கு அந் நூல்கள் சிற்றறிவுடைய மக்க ளால் இயற்றப்பட்டன வென்னும் உண்மை புலப்பட்டுவிடு மாகையால், அவற்றைத் தம்மவரல்லாத பிறர் பயிலுதல் ஆகா தெனவும், அன்றி எவரேனும் பிறர் அவற்றைப் பயில்வராயின் அவர் நாவை இரு கூறுதல் பிளத்தல் வேண்டுமெனவும், எவ ரேனும் பிறர் அவற்றைக் கேட்பராயின் அவர் செவியிற் காய்ச்சி யுருகிய ஈயத்தைச் சொரிதல் வேண்டுமெனவும் பல வகையான கொடுங் கட்டளைகளையுந் தாம் எழுதிய 'மது' முதலான மிருதி நூல்களில் வரைந்துவைப்பா ராயினர். இங்ஙனமே, இவ்வாரி யப் பார்ப்பனர் தம்மினத்தவரல்லாத பிறரை ஏமாற்றுதற் பொ ருட்டும், அவரைப் பாழாக்குதற் பொருட்டும் சூழ்ச்சி செய்து இதிகாசங்கள் மிருதிகள் புராணங்கள் முதலானவற்றிற் கட்டி வைத்த பொய்ப்புரட்டுகளுக்கு ஓர் அளவே யில்லை.

இத்துணைப் பெரும் பொய்ப்பரும் புரட்டருமான ஆரியப் பார்ப்பனரை 'மெய்யர்' என்றும், எஞ்ஞான்றும் மெய்யே கூறு வாரான பழைய தமிழ்மக்களைப் 'பொய்யர்' என்றும் தம்மை ஆரியப்பார்ப்பன இனத்திற் சேர்த்துக்கொண்ட சீரிவாச ஐயங் கார் என்பவர் தாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய தமிழாராய்ச்சிகள்* என்னும் புத்தகத்தில் நெஞ்சம் அஞ்சாமல் ஒருபேர் இகழ்ச்சிப் புரட்டுரையினை வரைந்துவைத்து ஒழிந்தார்! அதுவேயுமன்றி

*See his remarks in the foot-note in p. 194 of 'Tamil Studies.'

‘அறநூல்களே’ பழைய தமிழ்நூல்களில் மிகுந்திருத்தலால், தமிழர்கள் அறவொழுக்கம் இல்லாதவர்களென்பதும் பெறப்படும் என்று அவ்வையங்கார் கூறினர்.* உண்மையை யுள்ளவாறேகூறும் பழையசங்கத்தமிழ் நூல்களையும், பொய்யும் புரட்டும் அளவின்றி நிறைந்த வடநூல்களையும் ஒரு சிறிது ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கும் எவர் பொய்யர் எவர்மெய்யர் என்பது எளிதில் விளங்காநிற்கும். பழைய தமிழ்நூல்களின் பொய்க்கதைகள் மருந்துக்கும் அகப்படா. இடைப்பட்டகாலத்தி லிருந்து தமிழில் வந்த புராணகதைக ளெல்லாம் வடநூல்களிலிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டனவே யல்லாமல் அவை தமிழுக்கு உரியனவல்ல. அக்காலத்துத் தமிழர்களில் உயர்குடிப்பிறப்பினருங், “கொடுமேழி நசையுழுவரும்”† ஆகிய வேளாளர் “நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினராய்,” “வடுவஞ்சுவாய்மொழிந்து”‡ வாழ்ந்தனரெனப் பட்டினப்பாலை என்னும் பழைய அருந்தமிழ்ப்பாட்டில் அதனை ஆக்கிய அந்தணராகிய உருத்திரங்கண்ணனாரே கூறியிருக்க, இவற்றுக் கெல்லாம் முற்றும் மாறாக எதொரு சான்றுமின்றி மெய்யராகிய தமிழரைப் பொய்யரெனவும், பொய்கூறுதற்கு அஞ்சா வடமொழிப் பார்ப்பனரை மெய்யரெனவுங் கூறிய சீறிவாச ஐயங்காரது பிறழ்ச்சிப் பொய்யுரை நடுநிலையாளரால் அருவருத் தொதுக்கற்பாலதா மென்க.

இனி, ஒழுக்கநூல்கள் தமிழின்கண் மிகுந்திருத்தல் கொண்டு அக் காலத்துத் தமிழர்கள் ஒழுக்க மில்லாதவர்கள் என்ற அவ்வையங்காருரையும் புரைபடு பொய்யுரையாதல் ஒரு சிறிது காட்டுவாம். மேற்காட்டிய ‘பட்டினப்பாலை’ செய்யுளானும், ‘புறநானூறு’ முதலிய தொகைநூல்களானும் அக்காலத்திருந்த தமிழ்மக்களும், சான்றோரும், அரசர்களும் மாதரும் எல்லாம் அன்பு அருள் ஈகை அறங்களிற்சிறந்து, கொலைகளவு பொய் கட்டுகுடி காமம்என்னும் பெருங்குற்றங்களைத் தவிர்த்து,

* Ibid, pp. 193, 194. † பட்டினப்பாலை, ௨௦௩. ‡ பட்டினப்பாலை, ௨௦௭, ௨௦௮.

நடுநிலையிலுங் கற்பினும் மேம்பட்டு விளங்கின ரென்பது தெற்
றெனப் புலப்படும். அவ்வியல்பினை விரிப்பிற் பெருகுமாதலின்,
சுண்டு ஒரு செய்யுளைக் காட்டும் முகத்தான் அதனைச் சுருங்க
விளக்குவாம். கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் அரசன் கேள்வி
வாயிலாகத் தான் அன்புபாராட்டிவந்த பிசிராந்தையாரைப் பன்
னெடுங்காலஞ் சென்று காணாநேர்ந்தக்கால், அவரது இளமைத்
தோற்றத்தைக் கண்டு வியந்து, “கேட்குங் காலம் பலவாலோ,
நரை தமக்கு இல்லையாலோ” என்று வினாவியவழி, அப்புலவர்,

“பாண்டு பலவாக நரை இல ஆகுதல்

யாங்காகிய ரென வினவுதிராயின்,

மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்,

யான் கண்டனையர் என் இளையரும், வேந்தனும்

அல்லவை செய்பான் காக்கும், அதன்றலை

ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே” என்னுஞ் செய்

யுளை* விடையாகக் கூறினார். இதன்கண் தம் மனைவி கற்பிற்
சிறந்துவிளங்கத் தம் புதல்வர் அறிவான் மிக்கிருந்தமையானும்,
தமக்கு எவல் செய்வோருந் தங் கருத்துப்படி உண்மையாய்
ஒழுகி வந்தமையானும், தமது நாட்டின் அரசனும் தீயவற்
றைச் செய்பானாய் முறைப்படி செங்கோல் செலுத்தினமையா
னும், அதற்குமேல் தமதுாரின்கட் சான்றோர் பலர் நல்லியல்பு
கள் அமைந்து, தாழ்மையும், கல்வி கேள்விகளின் மிகுந்து
அடங்கிய அடக்கமும் உடையராய் நிறைந்திருந்தமையானுந்
தாம் கவலையுந் துன்பமும் எய்தாமல் உயர்ந்த இன்பத்திலேயே
நாட்கழித்தமையின் தமக்கு முதுமைவந்திலது என்றார். என
வே, அக்காலத்துத் தமிழ்மக்கள் அன்பு அருள் அறிவு ஒழுக்
கம் என்னும் வகைகளில் மிக மேம்பட் டிருந்தமை நன்கு
பெறப்படும்.

* புறநானூறு, ௧௧௧.

அற்றேல், ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தோராய் விளங்கிய அவரிடையே ஒழுக்கமுறைகளை அறிவுறுத்தும் ‘திருக்குறள்,’ ‘நாலடியார்’ முதலான நூல்கள் பலப்பல தோன்றியவாறென்னையெனின்; தமிழின்கண் உள்ள ஒழுக்கநூல்களெல்லாம் பௌத்தசமயகாலத்திற்குப் பின், பௌத்தரும் ஆரியரும் தமிழ்நாட்டின்கண்வந்து குடியேறப்புகுந்த காலத்தொட்டு உண்டாயினவாகும். பௌத்தசமயகாலத்திற்கு முற்பட்ட தமிழ்நூல்களெல்லாம் அகப்பொருள் புறப்பொருள்களைச் சுவைமுதிரப் பாடும் பாடல்கள் வாய்ந்தனவா யிருக்கின்றன; ‘பரிபாடல்,’ ‘கலித்தொகை,’ ‘அகநானூறு,’ ‘புறநானூறு’ முதலியவற்றின்கட்காணப்படும் பழம்பாடல்களே அதற்குச் சான்றும். மற்றப், பௌத்தரும் ஆரியரும் தென்னாடுபோந்து குடியேறினகாலம் முதலாக, அவர்க்குரிய தீய இயல்புகளையும் ஒழுக்கங்களையும் தமிழ்மக்களிற் பலநூற் தழுவி நடக்கப் புகுந்தமையின், அவர் தம்மைச் சீர்திருத்தி மீட்டுந் தம்வழிப்படுத்தல் வேண்டியே தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அங்ஙனம் ஒழுக்கநூல்களைப் பெருக்கி எழுதலாயினரென்க. இவ் வுண்மையினைத் ‘திருக்குறள்’ ஒன்றைக்கொண்டே விளக்கிக்காட்டுவாம். ஏனைத்தமிழ் ஒழுக்கநூற் பொருள்களெல்லாம் ‘திருக்குறளில்’ அடங்குதலின் அவற்றை எடுத்திலம். ஆயினும், சைவசமய நூல்களில் முற்பட்டதாகிய ‘திருமந்திரநூற்’ பொருளும், பழைய தமிழ்ச்சான்றோர்கொள்கையோடு ஒத்ததென்பதற்கு அதன்கணிநுந்துஞ் சிற்சில மேற்கோள் காட்டுதும்.

பௌத்தசமயத்தின் பழைய பெரும்பிரிவினரான ஈனயானர்கள் பிறவியை அஞ்சி அதனை யொழித்தல் வேண்டினராயினும், முழுமுதற் கடவுளை நம்பாமையின் அவர்கொண்ட கொள்கை தவறென அறிவித்தற்பொருட்டே “பிறனிப்பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவனடி சேராதார்” என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்தார். திருமூலரும், “வானப் பெருங்கொண்டல் மாலயன் வானவர், ஊனப்பிறவி

ஒழிக்கும் ஒருவனை” (உக) என்று அருளிச்செய்தார். ஆரியருள் மீமாஞ்சகரும் உயிர்களைக் கொன்று வேட்கும் வேள்வி யொன்றானே வீடுபேறு கைகூடும், இதன்பொருட்டு இறைவன் ஏற்றுக்கு, இறைவன் ஒருவன் இலன் என்றலே உண்மையாம் எனக் கூறினராகலின், அவரது தீய கோட்பாட்டை மறுத்தற் பொருட்டே திருவள்ளுவர் “அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன், உயிர்செகுத்து உண்ணுமை நன்று” எனவும், “கற்ற தனால் ஆய பயன் என்கொல் வால்அறிவன், நற்றூள் தொழாஅ ரெனின்” எனவும் அருளிச்செய்தார். இதனோடொப்பவே திருமூலரும் “ஓமத்துள் அங்கியின் உள் உளன் எம்இறை” (உஉஉ) என்றும், “கொல்லிடு குத்தென்று கூறியமாக்களை” (ககஅ) என்றும் அருளினார். பௌத்தர், பிறரார் கொல்லப் பட்டதன் ஊனைத் தின்னலாமென்று சொல்லி அதனை அயின்று வந்தமையானும், ஆரியப்பார்ப்பனரும் வேள்வி வேட்கின்றேம் என்று கூறிக்கொண்டு எண்ணிறந்த உயிர்களைக் கொன்று அவற் றின் ஊனை விழுங்கி வந்தமையானும் அவ் விருவர்தங் கொடுஞ் செயல்களையும் ஒழித்தல் வேண்டியே திருவள்ளுவர் “தினற் பொருட்டாற் கொல்லாது உலகெனின் யாரும், விலைப்பொருட் டால் ஊன் தருவார் இல்” என்றும், “செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார், உயிரிற் றலைப்பிரிந்த ஊன்” என்றும் வற் புறத் தருளினார். திருமூலரும் “பொல்லாப் புலாலை துகரும் புலையரை” (ககக) என்று புலாலுண்பார் அனைவரையும் ஒருங் கே அருவருத்துப் பெரிதும் இகழ்ந் துரைத்தமை காண்க. இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த ‘ஆசவலாயன சூத்திரத்’ திலும், ‘சாங்காயனசூத்திரத்’ திலும், வாஜபேயம், ராஜசூயம், அசவ மேதம், புருஷமேதம், சர்வமேதம் என ஐவகை வேள்விகள் வேட்குமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; சாங்காயனர் இவ் வேள்வியேட்கு முறைகளை மிக நுணுக்கமாக விரித் துரைக் கின்றார். கிருஷ்ண யஜுர்வேத தைத்திரீய சம்ஹிதையின் நாலாங் காண்டம் ஆறாம் பிரபாடகத்திற் சூதிரையைக் கொன்று

வேட்கும் அசுவமேதஇயல் வகுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது; தைத்திரீய பிராமணத்திலோ (௩, ௪) சொத்திராமணீ வேள்வியும், ஆண்மகனைக் கொன்று வேட்கும் வேள்வியுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சதபதபிராமணம் (௭, ௩, ௨), ஆண்மகன், குதிரை, எருது, செம்மறி, வெள்ளாடு முதலான ஐவகை யுயிர்களின் தலைகளை வெட்டிச், செங்கற் பலிபீடத்தின் அடியிற் புதைக்குஞ் சட்டியில் இடுகவென்று கட்டளைபிடுகின்றது; ஒரு கால் நூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்து ஆண் மக்களை வெட்டி வேள்விவேட்ட குறிப்பும் அந்தச் சதபத பிராமணத்திலேயே காணப்படுகின்றது (௪௩, ௬, ௨). குதிரையைக் கொன்று வேட்கும்வேள்வி இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்தின் நூற்றறுபத்திரண்டாம் பதிகத்திற் றெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், ஆரியர் உயிர்க் கொலை புரிந்து அவற்றின் ஊனைத் தின்றுவந்தமை மறுக்கப்படாத உண்மையேயாம். இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகும். இவ்வாரியரது சேர்க்கையாற் றமிழ அரசர்களும் செல்வர்களும் இத்தகைய உயிர்க்கொலை வேள்விகளை மிகுதியாய்ச் செய்யத் தலைப்படவே, உயிர்க் கொலை எங்கும் பெருகக்கண்டு வருந்தி அதனைத் தடைசெய்தற் பொருட்டே 'திருக்குறள்,' 'நாலடியார்' முதலான அறநூல்கள் மிக் கெழுந்தன.

இனி, ஆரியப்பார்ப்பனர்கள் தாம் தேவரினும் உயர்ந்தோரென்றும், தமது உதவியினாலேயே தேவர்கள் வானுலகத்தில் இருக்க இடம் பெற்றார்களென்றும்*; வேள்வி யாற்றாதலாவது பிறரிடம் இரந்து பொருள் பெறுதலாவது பார்ப்பனன் குற்றம் எய்தமாட்டான், வேதம் ஒதினும் ஒதாவிடினும் பார்ப்பனன் இகழப்படுவான் அல்லன், கற்றவனாயினுங் கல்லாதவனாயினும் பார்ப்பனன் சிறந்த தெய்வமேயாவன் என்றும்† எழுதிவடமொழி மகா பாரதத்தினுள் நுழைத்து வைத்தார்கள். அது மட்டுமோ, ஒரு பெண்ணுக்குப் பத்துப்பேர் கணவர்கள் இருந்தாலும், ஒரு பார்ப்பனன் சென்று அவளது கையைப்பிடித்தால்

* அதுசாசனபர்வம், உகசு0 முதல். † வனபர்வம், க௩ச௩௬.

அப் பார்ப்பனனே அவளுக்குக் கணவனாவன், ஒரு ராஜர்யனும் ஒருவைசியனுங் கூட அவளுக்குக் கணவன் ஆகார் என்றெழுதி அதனை 'அதர்வவேதம்' ஐ-ஆங் காண்டத்திற் சேர்த்திருப்பதோடு, தம் மனைவியரை எவரேனுங் கைப்பற்றினால் அவர்க்கு அளவிறந்த துன்பங்கள் வரும் எனவும் அச்சுறுத்தி அதன்கண் வரைந்துவைத் திருக்கின்றனர். ஆரியப்பார்ப்பனர் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறித் தம்மைத்தாமே வறிதே உயர்த்திப் பேசிக் கொண்டு தமிழரை எமாற்றித் தமிழ்க்குடி மாதர்களின் கற்பை அழிக்க முயன்றமைகண்டே தமிழ்ச் சான்றோர்கள்,

“பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பு ஒவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமையால்” என்றும்,

“அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான்” என்றும்,

“மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்” என்றும்

“ஆவிற்கு நீர் என்று இரப்பினும் நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்தது இல்” என்றும்,

“மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப் பிறந்துங்
கற்றார் அனைத்திலர் பாடு” என்றும்,

“விலங்கொடு மக்கள் அணையர் இலங்கு நூல்
கற்றாரோடு எணையவர்” என்றும்,

“எனைத்துணையராயினும் என்னார் தினைத்துணையர்
தேரான் பிறன் இல் புகல்” என்றும்,

“தன்னுயிர்க்கு இன்னாமை தான் அறிவான் என் கொலோ
மன்னுயிர்க்கு இன்னாசெயல்” என்றும் அறிவுறுத்தி அப் பார்ப்பனரையும், அவர்தம் பொய்ம்மாய வலையிற்சிக்கிய தமிழரையும் அறிவு தெருட்டுவாராயினர். இச் செய்யுட்களில்: மக்கள் எல்லாரும் நரை திரை மூப்புப் பிணி சாக்காடும், அறியாமை கவலை துன்பம் முதலியனவும், மல நீர்க் கழிவுகள் முடைநாற்றம் முதலான வாலாமையும் இயற்கையே வாய்ந்த ஊனுடம்பின்

பிறப்பினராய் இருத்தலின் அவர் எல்லாரும் பிறப்பளவில் ஒரு தன்மையரே யன்றி ஒருவர் மற்றொருவரின் உயர்ந்தோராதல் செல்லாதென்பதூஉம், 'அந்தணர்' எனப்படுவோர் அறவொழுக்கத்தின் வழுவாது ஒழுகி எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருளுடையரேயாவ ரல்லது அறனும் அருளும் இல்லாதார் அப்பெயர்க் குரியரல்ல ரென்பதூஉம், நல்லொழுக்கம் இல்லாதவன் ஒரு காலத்தும் பார்ப்பன னாகமாட்டா னென்பதூஉம், பிறப்பாற் சென்று அவர் பொருளை இரந்துபெறுவது இழிவேயாமல்லது உயர்வாகா தென்பதூஉம், கல்லாத பார்ப்பனர் தம்மை உயர்ந்த குலத்தினரென்று தாமே சொல்லிக்கொண்டாலும் அவர் கல்வி யறிவுடைய கீழ்க்குலத்தாரினுங் கடைப்பட்டவரேயாவ ரென்ப தூஉம், கல்வியில்லாதவர் மிருகங்களை (விலங்குகளை) ஒப்பர், கல்வியுள்ளவரே மக்களாவ ரென்பதூஉம், தம்மை யுயர்ந்தோர் என்னும் பார்ப்பனர் பிறன் மனையாளைச் சென்று கைப்பற்றி னால் அவர் இழிந்தாரேயாவ ரென்பதூஉம், தம் மனையாளைப் பிறர் கைப்பற்றுதல் பெருந்திங்கென் றுணர்ந்த பார்ப்பனர் பிறர் மனையாளைத் தாஞ்சென்று கைப்பற்றுதலும் பெருந்திங்கென்று உணராமை குற்றமேயாமென்பதூஉம் நன்கெடுத்து அறிவுறுக் கப்பட்டமை ஈனாக. சைவசித்தார்த முதலாகிரியரான திரு மூலரும் மேற்காட்டிய திருவள்ளுவனார் கருத்தோடு ஒப்பவே.

“சத்தியம் இன்றித் தனிஞானந் தானின்றி
ஒத்த விடயம்விட்டு ஓரும் உணர்வின்றிப்
பத்தியும் இன்றிப் பரன்உண்மை இன்றிஊண்
பித்தேறும்மூடர்பிராமணர்தாம்அன்றே” (உ௩௬) எனவும்,
“அந்தண்மை பூண்ட அருமறை யந்தத்துச்
சிந்தைசெய் அந்தணர்” (உ௩௭) எனவும்,
“நூலுஞ் சிசையும் நுவலிற் பிரமமோ” (உ௩௮) எனவும்,
“வேதாந்தங் கேட்க விரும்பிய வேதியர்

வேதாந்தங் கேட்டுந் தம்வேட்கை ஒழிந்தவர்” (உ௩௯)

எனவும்,

“மூடங் கெடாதோர் சிகைதான் முதற்கொள்ளில்
வாடும் புவியும் பெருவாழ்வும்” (உசக) எனவும்,

“ஞானமிலாதார் சடைசிகை நூல்நண்ணி
ஞானிகள்போல நடிக்கின்றவர் தம்மை” (உசஉ) எனவும்,

“பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்றனை அர்ச்சித்தாற்
பேர்கொண்டவேந்தர்க்குப்பொல்லாவியாதியாம்” (ருகக)

எனவும்,

“ஆறிடும் வேள்வி அருமறை நூலவர்
கூறிடும் அந்தணர் கோடிபேர் உண்பதில்
நீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயன்நிலை
பேறெனில் ஒன்பிடி பேறது வாகுமே” (கஅசுஉ) எனவும்

அருளிச்செய்தமை காண்க.

இனி, ஆரியப் பார்ப்பனர் சோமப்பூண்டின் சாற்றினுற்
சமைத்த கள்ளை மிகுதியாய்ப் பருகி வெறித்திருந்தன ரென்ப
தும், சூதாட்டத்தில் நிரம்ப இறங்கிப் பலவகையான அல்ல
லுக்கு இரையாயின ரென்பதும் இருக்குவேதத்திற் நெளிவா
கச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன*. சோமச்சாற்றின் ஆக்கிய கள்
மிக்க வெறியினைத் தருவதென்பது அதனைப் பருகிய ஒருவன்
அவ்வெறியிற் பாடிய இருக்குவேதப் பாட்டு ஒன்றால் நன்கு
புலனாகின்றது. அப்பாட்டின் ஒருபகுதியை இங்கே மொழி
பெயர்த்துக் காட்டுவாம்:

“இதுதான் எனது தீர்மானம், ஓர் ஆவினைவென்று கைக்
கொள்ளல்வேண்டும், ஒரு குதிரையை வென்று கைக்கொள்ளல்
வேண்டும்; யான் சோமச் சாற்றைப் பருகி யிருக்கின்றேன்
அல்லேனோ?

* “The leading vices of the Aryan race have always
been drinking and gambling. The Rig-Veda bears ample
witness to both.”-Vedic India by Zenaide A. Ragozin, p. 375.

கடும் புயற்காற்றைப் போல, யான் பருகியிருக்குங் கள்
என்னை உயரத் தூக்கிச்செல்கின்றது; யான் சோமச்சாற்றைப்
பருகியிருக்கின்றேன் அல்லேனோ?

விரைந்து பறக்குங் குதிரைகள் ஒரு தேரை இழுத்துச்
செல்வதுபோல, யான் பருகியிருக்குஞ் சாறு என்னை மேலே
சுமந்து செல்கின்றது; யான் சோமச்சாற்றைப் பருகியிருக்கின்
றேன் அல்லேனோ?

* * * *

வாணுலகும் மண்ணுலகும் கூட என் ஒருபாதிக்கு ஈடாக
மாட்டா; யான்சோமச்சாற்றைப்பருகியிருக்கின்றேனல்லேனோ?

* * * *

ஆ! இவ்வகன்ற மண்ணுலகைப் பெயர்த்தெடுத்து இங்கே
யாவது அங்கேயாவது வைப்பேன்; யான் சோமச்சாற்றைப்
பருகியிருக்கின்றேன் அல்லேனோ” (க0-வது மண்டிலம், ககக)
என்று இதனை இங்ஙனமே இன்னும் நீளமாக அவ்வெறியன்
பாடிக்கொண்டு செல்கின்றான்.

இவ்வாறே சூதாட்டத்திற் கைதேர்ந்த ஒருவன் பாடிய
ஒருபாட்டின் ஒரு பகுதியையும் அவ் விருக்குவேதத்தினின்றே
மொழிபெயர்த்து வரைவாம்:

“வளிமண்டிலம் வரையில் உயர்ந்தோங்கிய மரங்களிற்
காய்த்த இச் சூதுகாய்கள் பலகைமேல் உருள்கையில் எனக்கு
மிகுந்த களிப்பைத் தருகின்றன.

மூஜவான் மலையில் வளரும் சோமப்பூண்டின் மிகுந்த
கள்ளோவிட, என்றும் உறங்காத இச் சூதுகாய் என்மனத்திற்கு
மிக்க இன்பத்தைத் தருகின்றது.

* * * *

முடிவாக மிஞ்சிய ஒருசிறு முனையையுடைய இச் சூது
காயின் பொருட்டு என் மனைவியையும் யான் நீக்கவிட்டேன்.

என் மனைவியும் என்னை அகலவைத்து ஒழுகுகின்றாள்; அவளின் தாய் என்மேற்பகை பாராட்டுகின்றாள்; அல்லற்பட்ட இவனுக்கு ஆறுதல் சொல்வார் எவருங் காணப்படவில்லை.

விலையுயர்ந்த ஒரு சூதிரை வலிவுகூன்றி மூத்தாற்போல், இந்தச் சூதனுக்கும் ஏதோர் ஊதியமும் காண்கிலேன்.

தன் செல்வமெல்லாம் சூதுதாய் என்னும் விரைந்த சூதிரையாற் கவரப்பட்டவன்றன் மனைவியை ஆடவர் பிறர் தழுவுகின்றார்.” (க0-ஆம் மண்டிலம், ௩௪) என்று நெடுகப் பிதற்றிக் கொண்டு பின்னும் பின்னுஞ் சூதாட்டத்திலேயே தனக்கு விழைவு செல்லுதலைக் கூறிச்செல்கின்றான். இத்தகைய சூதாட்டப் பாட்டுகள், கட்டுடிப் பாட்டுகள், வேள்வியில் உயிர்களைக் கொல்லும் பூசாரிப்பாட்டுகள், தமிழர்மேற் போரிடும்முன் இந்திரனைவேண்டிப் பாடியபாட்டுகள் போல்வனவே மிகுதியும் நிரம்பிய இருக்குமுதலான ஆரியநூல்கள்தாம் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தனவாம்! இங்ஙனங் கூறும் ஆராய்ச்சியுணர்வில்லாத தமிழ்ப்புலவர் சிலரின் புல்லியவுரை நகையாடி விடுக்கற்பாலதாமன்றி மற்றென்னை! கட்டுடியும், சூதாட்டமும் மிக்க ஆரியர் தமிழ்நாடு புகப்புகத் தமிழரில் மேல்வகுப்பினரும் அவ்விரண்டையுங் கைக்கொள்ளத் துவங்கினமை கண்டு நடுக்குற்றே தமிழ்ச்சான்றோர்கள்,

“உண்ணற்க கள்ளை உணில் உண்க சான்றோரால்

எண்ணப்பட வேண்டாதார்” எனவும்,

“ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னுதால் என்மற்றுச்

சான்றோர் முகத்துக் கனி” எனவும்,

“பொருள்கெடுத்துப்பொய்மேற் கொளிஇ அருள்கெடுத்து

அல்லல் உழப்பிக்குஞ் சூது” எனவும் அறிவுறுத்தி அவ

ரைக் காப்பாராயினர்; இச் செய்யுட்களின் பொருள்: கள்ளை உண்ணல் ஆகாது, அறிவின் மிக்கோரால் அஃது உண்பவர் இகழ்ந்து ஒதுக்கப்படுவர் என்பதும், தன் மகன் கள்ளுண்பனாயின் எங்கே கள்ளுண்டவெறியால் அவன் தன்னைப் பெண்

டாள் வருவனோவென்று அவன் தாயும் அவனைக்கண்டு நடுங் குவளாயின் சான்றோர் அவனைக்கண்டு அருவருத்தல் சொல்லல் வேண்டுமோ என்பதும், சூதாட்டமானது தன்னைக் கைப்பற்றினவனுக்கு உள்ள செல்வமெல்லாங் கெடுத்து அவனைப் பொய்பேசச்சொல்லி மற்ற உயிர்களிடத்து அவனுக்கு இரக்கம் இல்லாமற் செய்து அவனைத் துன்பத்தில் அலைக்கும் என்பது மேயாம். ஆசிரியர் திருமூலரும்,

“மயங்குந் தியங்குங் கள் வாய்மை அழிக்கும்

இயங்கு மடவார்தம் இன்பமே எய்தி

முயங்கும்” (ந.ந.0) என அருளிச்செய்தமை காண்க.

மேற் செய்யுட்களிற் கள்ளுண்டவர் காமம் மிக்கு வரை துறையின்றி ஒழுகுவர் என்று ஆன்றோர் மொழிந்ததற்கு இணங்கவே, ஆரியமார்தரும் அவராற் றெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டோரும் செய்த காமப் புன்செயல்கள் அவரெழுதிவைத்த நூல்களிலேயே காணப்படுகின்றன. பிரஜாபதி காமங் காழ்ப் பேறித் தன் புதல்வியைப் புணர்ந்து, பின்னர்த் தான்செய்த அத்திவினையை நினைந்து மிக வருந்தினமை ‘சதபதபிராமணம்’ (சு, எ, சு), ‘ஐதரேயபிராமணம்’ (ந, ந.ந.), ‘மத்ஸ்யபுராணம்’ (ந, ந.ந-சக) முதலிய நூல்களில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்திரன் அங்ஙனமே வெறிகொண்டு கௌதம முனிவரின் மனைவியான அகலியைப் புணர்ந்தமை இராமாயண உத்தரகாண்டத்தில் (ந.0, கக-ந.க) குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. விவஸ்வான் புதல்வரான யமனும் யமியும் தமையனுந் தங்கையுமா யிருந்தும், யமி தன் தமையனைப் புணர முயன்றமை இருக்குவேதத்திலேயே (க.0, க.0) நன்கெடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. தம்மீழ்ப்பெருந் தெய்வமாகிய சிவவிரான் காமனை எரித்தோன் என்பது எச்சமயத்தவரும் உணர்ந்தோர் உண்மையாகலின், அவனை வழிபடுந் தமிழருங் காமத்தாற் பற்றப்பட்டவர் அல்லர் என்பது தானே விளங்கும். அந்நேற், காமவுணர்ச்சியின்றி ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவிவாமும்

உலகவாழ்க்கை நடவாழ்வையின், தமிழர் அஃது உடையர் அல்லர் என்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அற்றன்று, காமம் என்பது உயர்ந்த அறிவையும் மறைத்து இழிந்தவற்றின்மேல் விழைவுசெல்லுமாறு ஒருவனை எவி, அது தீர்ந்த அளவானே அவனால் அருவருக்கப்படுவது; தமிழரில் உயர்ந்தோர் இத்தகைய காமப்பிணியாற் பற்றப்பட்டவர் அல்லர்; மற்று, எல்லாவாற்றாறும் உயர்ந்த ஓர் ஆண்மகனும், எல்லாவாற்றாறும் உயர்ந்த ஒரு பெண்மகனும் தம்முள் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாய், ஓராவிற்கு இருகோடு தோற்றினாற்போல உடம்பால் இருவராய்க் காணப்படினும் அன்பு ஊடுருவிய உயிரால் ஒருவரையாப் பேரன்பின் வழியராய்ப் பேரறிவு பூண்டு வழுவாதொழுகுங் காதற் கற்பொழுக்கத்தில் நிலைபெற்றோராவர்; இக்காதலன்பின் இயல்பு ‘தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்’ தினும், ‘இறையனாகப்பொருளுரை’ யினும், ‘திருக்குறள் இன்பத்துப்பாலை’ னும் ‘திருச்சிற்றம்பலக் கோவையா’ ரினும் நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. இக் காதற் கற்பொழுக்கத்தின் உண்மை இலக்கியங்களாய்ப் பெருங்கோப்பெண்டு, ஆதிமந்தி, சுண்ணகி, மாதவி, மங்கையர்க்கரசியார், காரைக்காலம்மைபார், பரவை நாச்சியார், சங்கிலி நாச்சியார் முதலான தெய்வத் தமிழ் மாதரும் அவர்தங் கொழுநருந் திகழ்ந்தமைகாண்க. ஆதலாற், காமப்பிணியால் நிலைகுலையும் உலகவாழ்க்கை, காதலன்பினால் மட்டுமே சீர்திருந்தி நடைபெறுவதாகலின், இப் பெற்றியதான காதலன்புடைய தமிழர்க்கே உலகவாழ்க்கை செவ்விதின் நடைபெறுவதாமென்று உணர்ந்துகொள்க.

மேலெடுத்துக் காட்டிய வரலாற்றில் நான்முகக் கடவுள் (பிரமதேவன்) தன் புதல்வியைப் புணர்ந்தபின் காம மயக்கந் தெளிந்து, காமத் தெய்வமாகிய மதனவேளைச் சினந்து, “சிவ பிரான் நின் உடம்பைச் சாம்பராக விரைவில் எரிப்பர்” என்று வைதமையும் மேற்சொல்லிய மச்சபுராண உரையிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், ஆரியர் காதலன்பின் இயல்பு

இன்னதென் றறியாது குடித்து வெறித்துச் சிற்றின்ப மென் னும் இழிந்த காமத்தின்வழியராய் ஒழுகினராகலின் அவரோடு கூடிய தமிழரும் அவர்போற் கெடாமைப் பொருட்டே திரு வள்ளுவனார்,

“சிற்றின்பம் வெஃகி அறன் அல்ல செய்யாரே

மற்றின்பம் வேண்டுபவர்” என்று அருளினார். திருமூலரும் “காமமுங் கள்ளுங் கலதிகட்கேயாகும்” (௩௨௬) என்றும், “மயங்குந் தியங்குங்கள் வாய்மையழிக்கும், இயங்கும் மடவார்தம் இன்பமே யெய்தி, முயங்கும்” (௩௩௦) என்றும் அருளிச் செய்தமை காண்க.

மேலும், ஆரியமாதர்கள் கற்பொழுக்கமின்றிக் காம இன்பத்தில் மிக்குகின்ற ரென்பதூஉம் பழைய ஆரியநூல்களால் இனிது புலனாகின்றது. நிதான சூத்திரம் (௩, ௮), “பெண்மக்கள் தமது நடையில் ஒழுங்கில்லாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள். மக்களையுந் தேவரையுந் சான்றாகக்கொண்டு, யான் எவர்க்குப் புதல்வனென்று உறுதி கூறுகின்றேனோ அவர்க்கே யான் புதல்வனாவேன்; யான் எவரை என் பிள்ளைகளென்று சூறிப்பிடுகின்றேனோ அவரும் அங்ஙனமே ஆகுக.” என்று சொல்வதுகொண்டும், வருணப்பிரகாசம் என்னும் வேள்வியை வேட்கும் குரவன்றன் மனைவி பலரைக் கூடியிருக்க வேண்டுமெனக்கருதி, அவளை அவன் வேள்விக் களத்திற்குக் கொண்டுவருகையில் “நீ எவ்வெவரோடு கூடியிருந்தனை?” எனக்கேட்டு அவள் வாய்மொழிவினவுதலைச் சதபதபிராமணங் (௨, ௩, ௨, ௨௦) கூறுதல்கொண்டும் பண்டை ஆரியப் பார்ப்பன மாதரின் காம வொழுக்கம் இளைத்தென்பது துணியப்படுகின்ற தன்றோ? இத் தன்மையரான ஆரியமாதர் தென்றமிழ் நாட்டிற் குடிபுகுந் திருந்தமையின், அவரைப்போற் றமிழ் மாதருங் கற்பின் வழுவாமைப் பொருட்டே திருவள்ளுவ நாயனார்,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்

திண்மையுண் டாகப் பெறின்.” எனவும்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யுமழை” எனவும்,

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்” எனவுங் கற்பொழுக்
கத்தின் மேம்பாட்டை உயர்த்தெடுத்தாரைப்பாராயினர்.

மேலும், தன் கணவனாற் புதல்வர்ப்பேறு வாயாத ஒருமாதா
தன் கணவனது கட்டளைப்படி வேறு ஆடவரை மருவிப் புதல்
வர்ப் பெறுமாறும், கைம்பெண்ணைக் கூடிப் புதல்வர்ப் பெறுமா
றும் மனுமிருதி, ஒன்பதாம் இயலில், நக, கூ0, கூக-ஆம் செய்
புட்கள் வகுத்துரைத்தலின், அஞ்ஞான்றை ஆரியப்பார்ப்பன
ரே தம்மனைவியரும் மகளிரும் பிறரை மருவுதற்கு இடந் தந்
தனரென்பது பெறப்படும். ஆரியமாதர், தம் இனத்தவரின்
தொகை குறையாமல் மேன்மேற் பெருகுதலையே பெரிதுங்
கருதிவந்தன எல்லாமல், தம்மனோர் ஒழுக்கத்திற் சிறந்து விளங்
கல்வேண்டு மென்பதை முதன்மையாய்க் கொண்டிலர். தாமும்
தம் இனத்தவரும் மட்டுமே செல்வத்தினும் ஏனை நலங்களினும்
மிக்குயர்ந்து வாழல்வேண்டும், ஏனையோரெல்லாம் மிடிப்பட்டு
இறந்தொழிதல்வேண்டு மென்பதே அவர்கள் இந்திரன் மித்தி
ரன் வருணன் முதலிய தேவர்களை வேண்டிப் பாடியபாட்டுக்
களில் யாண்டுங் காணக் கிடக்கின்றது; இதற்குச் சான்றாக
இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்திலேயே யுள்ள இருபத்தொன்
பதாம் பதிகத்தைப் பார்த்துக்கொள்க. உலகின்கண் உள்ள மக்
கள் எல்லாரும் எல்லா நலங்களினும் உயர்ந்து தழைத்தல்
வேண்டுமென்னும் அருளிரக்கமாதல், இம்மை மறுமை யிரண்
டினும் தூய வுள்ளத்தினராய் இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்
தைப் பெறல்வேண்டுமென்னும் உயர்ந்த நோக்கமாதல் ஆரியர்க்
குச் சிறிதும் இருந்தில. தாம் வணங்கிய தேவர்க்குத் தாம்
ஒன்றுகொடுத்தால், அத்தேவருந் தமக்கொன்று கொடுத்தல்
வேண்டும் என அவரொடு வாணிகம் புரிவதே அவ் வாரியரது

வழிபாட்டு முறைபாகும். இதற்கு ஏற்பவே, தைத்திரிய சம்
ஹிதையில் (சு, அ, ச, க),

“ஒ பங்கிட்டு உண்டோய், நின்வயிறு நிரம்பியபின் உதோ
பறந்துசெல்! நன்றாய் வயிறு நிறைந்தபின் திரும்பவும் எம்பாற்
பறந்துவா! ஒ இந்திரனே, விடைதீர்த்துக்கொண்ட வாணிகத்திற்
போல, ஆற்றலையும் வலிமையையும் நாம் மாற்றிக்கொள்வோம்!
எனக்கு ஒன்றுகொடு, யானும் உனக்கு ஒன்று தருவேன்;
எனக்கு ஒன்று கொண்டுவா, யானும் உனக்கு ஒன்று கொண்டு
வருவேன்.” என்று கூறுதலும், இதனோடு ஒப்பவே பகவற்
கீதை (௩, ௧௧-௧௬) யும்,

“வேள்வியாற்றுகலால் தேவர்களைச் செழிக்கச்செய், அத
னாற் நேவர்களும் நின்னைச் செழிக்கச் செய்வார்.” என்று கூறு
தலும் எமது கூற்றை வலியுறுத்துவனவாம்*.

இங்ஙனமெல்லாம் உயர்ந்த நோக்கம் எட்டுணையும் இல்
லாத ஆரியப்பார்ப்பனர் தம்மினத்தவரை யன்றி, எனை மக்களே
யும் அவர்தம் நலங்களையும் சிறிதுங் கருதிப் பாராதவரா யிருந்
தமையின், அவர் தம்மனோர் தொகையைப் பெருக்கிக்கொள்வ
தொன்றின் மட்டுமே நாட்டம் வைத்துத், தம் மாதரின் கற்
பொழுக்கத்தையும் ஒரு பொருட்டாக நினையாராயினார். அத
னால், அவர் புதல்வர்ப்பேற்றை முதல் நிலையிலும், மாதரின் கற்
பொழுக்கத்தை அதற்குப்பின் இரண்டாம் நிலையிலும் வைப்பர்;
மற்றுத் தமிழ்மக்களோ மாதரின் கற்பொழுக்கத்தை முதற்கண்
ணும், புதல்வர்ப்பேற்றை அதற்குப்பின் இரண்டாம் நிலைமை

* “In the grossest sense, sacrifice is a mere bargain. Man
needs things which the god possesses, such as rain, light,
warmth, and health, while the god is hungry and seeks offer-
ings from man: there is giving and receiving on both sides.
Foot note 2: The idea of the purely spiritual life of the gods,
in particular that they neither eat nor drink is foreign to the
Hymns.”-A. Barth's The Religions of India, pp. 35-36.

கண்ணும் வைப்பார். இதற்குச் சான்றாக, ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் 'வாழ்க்கைத் துணைநலத்தை' முன்னும் 'புதல்வரைப் பெறுதலைப்' பின்னுமாக வைத்துரைத்தமை காண்க.

இனி, ஒருவற்கு மனைவியாய் வாழ்க்கைப்பட்டாள், அங்ஙனம் வாழ்க்கைப்படுதற்கு முற்றொட்டே அவன்பாற் காதல் என்னும் பேரன்பு கொள்ளப்பெறின் அன்றி, அவள் அவற்கு உயிர் போற் சிறந்த உண்மை மனையாளாய்க் கற்பொழுக்கத்தின் நிலை பெறுதல் எலாமையின், கணவனும் மனைவியும் ஆதற்கு முன்னரே கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும்இன்றி அவர் ஒருவரையொருவர் தலைப்பட்டுக் காதலாற் புணர்க்கப்படும் "அன்பின் ஐந்திணையொழுக்கத்தையே" பண்டைத் தமிழர் வேண்டினர். இவ்விழுமிய தமிழ்முறையைத் தெரித்தற்கன்றே ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் 'இன்பத்துப்பாலை' ஒரு தலைமகன் தன் இயல்புக்கு ஒத்த ஒரு தலைமகளைத் தனியே தலைப்பட்டுக் காதலாற் கூடுங் 'களவியலை' முன்வைத்து, அங்ஙனங் கூடிய அவ் விருவரும் பின்னர் இருமுது குரவரும் எதிர்நின்று வதுவையாற்ற வதுவையயர்ந்து இல்லறம் நடாத்துங் 'கற்பியலை' அதன்பின் வைத்து ஒதியதூஉமன்றி, அன்பு இல்லவழிக் கணவனும் மனைவியுமாம் இவ்வாழ்க்கை சிறிதும் வேண்டப்படாதென்பார்,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை,
பண்பும் பயனும் அது” எனவும்,

“அன்பு அகத்துஇல்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரம்தளிர்ந்த தற்று” எனவும் வற்புறுத்து அருளியதூஉமென்க. மற்று ஆரியரோ, கணவனும் மனைவியுமாய்ப் புணர்க்கப்படும் இருவர் தம்முள் அன்புடையரோ இல்லரோ என ஆராய்ந்துபாராது, பொருள் குறித்தும் புதல்வர்ப்பேறு குறித்தும் காமங் காழ்ப்பேறக்கண்டும் அவர் தம்மை ஏலாவகையாய்ப் பிணைத்துவிடுவர்; அப் பிணைப்பின்கட்பட்ட அவர் ஒழுக்கம் பிழைத்துக் கற்பின் வழியினும் அதனை அவர் ஒரு பொருட்டாக எண்ணார். இப்பெற்றியரான ஆரியர் தமிழ்நாடு புகுந்து

தமது பொருந்தாப் புல்லியவாழ்க்கையை நிலைநாட்டவே, இச் செழுந்தமிழ்நாட்டின் கண்ணும் பொய்யும் வழுவும் பொங்கித் தோன்றின; தமிழர்க்குட் பண்டுதொட்டுவந்த காதல் ஐந்திணை யொழுக்கம் விடுபட்டுத், தம்முள் ஒருவரையொருவர் அறியாமலும் காதலியாமலும் இருந்தே பெற்றாரானும் உற்றாரானும் எலாவகையாய்ப் பிணைக்கப்படும் எலா மணவினை பிறறைஞான் றைத் தமிழர்க்குட் பரவி நிலைபெறலாயிற்று; இவ்வேலா முறை நிலைபெறத் துவங்கிய காலந்தொட்டு ஈண்டைத் தமிழ்மாதர்க்குங் கற்பொழுக்கம் நிலைபெறல் அரிதாயிற்று. ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார் காலத்திலேயே ஆரியப்பார்ப்பனர் தமிழ்நாட்டின் கட்டிப் புகுந்து நிலைபெற்றுத், தம்முடைய வழக்க வொழுக்கங்களைப் பரப்பியதனால் பொய்யும் வழுவும் தோன்றித் தமிழர் தம் ஒழுக்கமுறைகளைச் சிதைப்பவாயின; இஃதா அவர் கூறிய,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” என்னுஞ் சூத்திரத்தால்* நன்குணரப்படும். என்றிதுகாறுங் கூறிய இப் பகுதியாற், கிறித்து பிறப்பதற்கு ஒரு நூற்றாண்டு முன்னே தொட்டுத் தோன்றிய தமிழ் ஒழுக்க நூல்களெல்லாம், இந் நாட்டி ன்கட் புகுந்து குடியேறிய ஆரியப் பார்ப்பனர்பாற் காணப்பட்ட நாதிகக் கொள்கையினையும், வேள்விக்கொலை, ஊன்உணவு, பிறன் மனைநயத்தல், சாதிச்செருக்கு, இரத்தற்றொழில், அருளிரக்க மின்மை, பொய்புனைதல், பேரவா, கட்டுகுடி, சூது, வரையிறந்த காமம், காதற் கற்பொழுக்கமின்மை முதலான கொடுந் தீய வொழுக்கங்களையுங் கடிந்து, அவற்றின் வழியாகாமற் தமிழ் மக்களைக் காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு இயற்றப்பட்டனவே யல்லாமல், நல்லொழுக்க வகைகளிற் சிறந்துநின்ற தமிழ் மக்களைச் சீர்திருத்துதற் பொருட்டு அவை யியற்றப்பட்டனவல்ல வென்பதூஉம், அவ்வொழுக்க நூல்கள் மிகுந்திருத்தல்கொண்டு பண்டைத் தமிழ்மக்களே ஒழுக்கமில்லாதவர்க ளென்று கூறிய

* தொல்காப்பியப் பொருள்திகாரம், ௧௪௩.

சீரிவாச ஐயங்காருரை உண்மையைப் புரட்டும் போலிப் பொய்யுரையா மென்பதூஉந் தெளிந்துகொள்ளப்படும்.

இங்ஙனமே ஆரியப்புரட்டைத் தழுவின பார்ப்பனர் ஒருவர் ஏதொரு சான்றுங் காட்டாமல், 'திருமந்திரம்' வடமொழியாகமத்தினின்றும் மொழிபெயர்த் துரைக்கப்பட்ட தென்று ஒரு பொய்யுரை கூறினராயின், அவர் கூற்றை ஆராய்ந்த மேன்மக்கள் அதற்கு ஏதொரு சான்றுங் காணாமையின் அதனை வெறும் போலிப் பொய்க்கூற்றெனவே அகற்றாநின்பர் என்க. திருமந்திரம் முதன்முதற் தமிழிலேயே ஆசிரியர் திருமூல நாயனாரால் இயற்றப்பட்டதா மென்பதனை மேலே விளக்கிக்காட்டினாம். மேலும், "தமிழ் மண்டலம் ஐந்தும் தாவிய ஞானம்" என்று* திருமூலரே அருளிச்செய்தலின், அவர் காலத்தில் ஐவகையாய்ப் பகுக்கப்பட்டு விரிந்துகிடந்த தமிழ்நாடுமுழுதும் ஞான (அறிவு) நூலாராய்ச்சியே விரிந்துகிடந்தமை பெறப்படுதலானும், "சதாசிவந் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்" (திருமந்திரம், அக) என்று அவர் அருளிச்செய்யுமாற்றற்ற, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலைச் செய்யுந் தேவர்க்கும் மேல் வைகி அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய் நிற்கும் சதாசிவ நாயனார் தம் தூய மாயாவுலகங்களிலும் இயல் இசை நாடகமென்னும் முப்பகுப்பாய் விளங்கும் அருந்தமிழ் மொழிக்கண் இறைவன் அவர்பால் நின்றும் அருளிய தமிழ்வேதமே வழங்குதல் பெறப்படுதலானும், தமிழ்மக்கள் உலவுந் தமிழ் நாடுகளினும் தேவர்களுவும் மேன்மேலுலகங்களினும் தமிழ் வேதங்களுந் தமிழ் ஆகமங்களுமே வழங்கினமை தெற்றெனத் துணியப்படும். தேவர்க்கும் எட்டா நிலைக்கண் தமிழ்வேத ஆகமங்கள் வழங்குதல் கண்டே திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் "அமரர்காண மறைவைத்தார்" என்று† அவை தம்மைக் கருத்துட்கொண்டு அருளிச்செய்தார். தெற்கின்கண்ணதாகிய பொதியமலைதொட்டு, வடக்கின் கண்ணதாகிய கைலைமலை (நொடித்தான்மலை) காறுந்

* திருமந்திரம், ககசக. † திருநல்லூர்த் திருத்தாண்டகம், சு.

தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபிரான் வழிபாடே பரவியிருந்தமை திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்த “கயிலையும் பொதியிலும் இடமென உடையார்” என்னுந் திருமொழியா னுந்* துணியக்கிடத்தலானும், அஞ்ஞான்றிருந்த சிவபிரான் நிருத்தொண்டர்க ளெல்லாரும் சிவபிரானைப் பாடியதூஉம், சிவபிரான் றன் முதன்மைத் தன்மைகளை ஆராய்ந்து விளக்கி வரைந்து வைத்ததூஉம் தமிழ்மொழிக்கண் அல்லாமல் வட மொழிக்கண் இன்மையானும், அன்றி அத்தகைய நூல்கள் வட மொழிக்கண் உளவேல் அவை இவ்விவையென்று உண்மைச் சான்றுகளோடு காலவரையறை செய்து எவரும் இதுகாறுங் காட்டாமையானும், பழைய உபநிடதங்கள், பாரதம், இராமாயணம் முதலான இதிகாசங்கள், மற்சபுராணம் முதலான இரண்டு மூன்று பழைய புராணங்கள் முதலிய வடநூல்களில் அருகி ஓரோவிடங்களிற் சிவபிரானைப்பற்றிக் காணப்படுங் குறிப்புகள், ‘திருமந்திரம்’ ‘ஞானமீர்தம்’ முதலியவற்றுட் காணப்படும் விரிந்த நுண்ணிய மெய்யுரைகட்குத் தினைத்தீனையும் ஈடாகா மையானும், அச்சிறுகுறிப்புக்கடானும் ஆரியராலன்றி ஆரியர்க்கு அறிவுகொளுத்தும் பொருட்டுத் தமிழ் மேன்மக்களாற் சுருக்க மாகக் குறித்துவைக்கப்பட்டவை யாகலானும், வடநூல்களிற் சிவபிரான் முழுமுதற் றன்மைகளும் முப்பொரு ளாராய்ச்சி களுமே விரிந்து விளங்கிக் கிடந்தனவாயின் அவற்றைப் பயில் வாரெல்லாம் சிவநேயம் மிக்கவர்களா யிருத்தல் வேண்டிமாக மற்று அவரெல்லாம் சிவத்துக்கும் சைவத்துக்கும் முற்றும் மாறாப் நிறநிலைக் காண்டுமாகலானும், தமிழ் நூல்களைச் சிறிதளவு பயின்றாரும் சிவநேயம் மிக்கு அறிவுதூலாராய்ச்சியிற் றலைப் படுதல் நாளுங் கண்டாமாகலானும், இஞ்ஞான்று வழங்கும் ஆகமங்களிற் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி கட்டப்பெற்று நடை பெறும் பெரியபெரிய சிவபிரான் திருக்கோயில்க ளெல்லாம் தமிழ் நாட்டிலன்றி வட நாட்டின்கண் இல்லாமை எவருந்

* திருக்கழுமலப் பதிகம், “அயிலுறுபடையினர்” என்னுஞ்செய்யுள்.

தெளியவறிந்ததொன்றாகலானும், சிவபிரானையும் அவற்கு வழி பாடாற்று முறைகளையும், கடவுள் உலகம் உயிர் என்னும் முப் பொரு ளாராய்ச்சிகளையும் வகுத்துரைக்குந் 'திருமந்திரம்' போன்ற பழைய தமிழ் ஆகமங்கள் தனித்தமிழ் நூல்களையா மல்லது, அவை வடமொழியினின்றும் மொழி பெயர்த்துச் செய்தனவல்ல வென்பதூஉம், அங்ஙனம் மொழிபெயர்த்துச் செய்தற்கு அவற்றினும் முற்பட்ட வடநூல்கள் சிறிதும் இருந்தில வென்பதூஉம் கடைப்பிடித் துணர்ந்துகொள்க.

இனி, 'மந்திரம்' என்னுஞ் சொல் தமிழ்ச்சொல் லென்றாதல் வடசொல்லென்றாதல் உறுதிப்படுத்தல் எளிதில் முடிவதன்று. இஞ்ஞான்று வெளிவந்துள்ள பழைய தனித்தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் பழையதாகிய தொல்காப்பியத்தின்கண்ணே,

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப” என்று* கூறப்படுதலின் 'மந்திரம்' என்னுஞ்சொல் மிகப் பழையகாலந்தொட்டே தமிழ்மொழியில் வழங்கினமை பெறப்படும். 'மந்திரம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பிறர் செவிக்குப் புலப்படாமல் மறைத்துச் சொல்லுதலையாமென்பதும் இச்சூத்திரத்தால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, 'மந்திரம்,' 'மறைமொழி' யென்பன ஒரு பொருட்கிளவிகளாதல் பெற்றும், மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி பெறுதற்குத் தகுதியில்லாதார் செவிக்கட் சென்றுபடாவாறு, ஆகிரியன் தகுதியுடைய மாணுக்கர்க்கு மட்டும் செவியறிவுறுத்தும் அரிய மெய்ப்பொருளுரையினையே 'மந்திரம்' என வழங்குதல் தமிழ்நூல் வழக்கு. மற்று இச்சொல் இப்பொருளிற் பழைய ஆரியநூல்களில் வழங்குதலை அவற்றுள் யாண்டுங் கண்டிலம். பிறறை ஞான்றை வடநூல்களில் இச்சொல் இப்பொருளில் வழங்குவது உண்டாலெனின்; அது, தமிழ்நூற்பொருள் பற்றிய வழக்கும் வடமொழிக்கட் கலந்தபின் உண்டாயதாகலின், அது வினாவன்றென மறுக்க. பழைய

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், களக.

ஆரியநூல்களிற் காணப்படும் 'மந்திரம்' என்னுஞ்சொல் தேவ ரைவேண்டிப் பாடிய பாட்டுக்கள்மேற்றாய் வருதலின்*, மறை மொழியெனப் பொருள்பயக்கும் 'மந்திரம்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லும், வேண்டுகோளுரையெனப் பொருள்பயக்கும் 'மந்திரம்' என்னும் வடசொல்லும் வேறுவேறுதல் பெறப்படும்; இப் பொருள் வேற்றுமை அறியாதார் வெறும் வடிவொப்புமையே பற்றி இவ்இருவேறு சொற்களையும் ஒரு சொல்லெனக்கொண்டு பெரியதொரு குழறுபடை செய்தார். மேலும், தமிழர்க்கு மிகப் பழைய நூலாகிய 'தொல்காப்பியத்' தின் கண்ணே இம் மந்திரம் என்னுஞ்சொற் காணப்படுதல்போல, ஆரியர்க்கு மிகப் பழைய நூலாகிய 'இருக்குவேதப்' பாட்டுகளிலாதல், ஏனை 'எசுர்', 'சாம' வேதப்பாட்டுகளிலாதல் இச்சொல் வழங்குத லைக் கண்டிலம்; மிகவும் பிற்பட்டகாலத்தில் தொகுத்துச் சேர்க் கப்பட்டதாகிய 'அதர்வவேதத்'தில் மட்டும் ஓர் இடத்தே† 'மந் திரம்' என்னுஞ்சொல் வேண்டுகோளுரை என்னும் பொருளில் வந்திருக்கின்றது. மிகப் பழையதாகிய 'தொல்காப்பியத்' தில் 'மறைமொழி' என்னும் பொருளிற் காணப்படும் 'மந்திரம்' என் னுஞ்சொல், அங்ஙனமே மிகப்பழைய ஆரிய நூல்களில் எங்கும் அப்பொருளில் வழங்கக் காணாமையின், அது தனித்தமிழ்ச் சொல்லையாதல் தேற்றமாமென்க. எனவே, மறைந்த அரும் பொருள்களை யுணர்த்துந் 'திருமந்திர' நூலுக்குப் பொருந்தும் பெயராய் அமைந்த மந்திரம் என்னுஞ் சொல்லுந் தூய செந் தமிழ்ச் சொல்லையாதல் அறிக.

இனிப், பூந்தொடையலுக்குப் பெயராகிய 'மலை' என் னுஞ்சொல் வடமொழியிற் கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் துவக் கத்திற் 'சுபந்து' என்பவரால் இயற்றப்பட்ட 'வாசவதத்தா' என்னுங் காவியத்தின்கண்ணே முதன்முதற் காணப்படுவதாகச், செந்தமிழ் மொழியிலோ அது கி-பி முதல் நூற்றாண்டிலும்

* See T. Goldstucker's Panini, p. 52, Panini office publication. † அதர்வேதம், ௧௬, ௫௪, ௩.

அதற்கு முன்னும் இயற்றப்பட்ட சங்கதூல்களில் மிக்கு வழங்குகின்றது*. காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டதாகிய 'மாலே' என்னும் தமிழ்ச்சொல்லை, காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டனவாகிய வடதூல்கள் கடன்வாங்கி யிருக்கவேண்டுமே யல்லாற், பழைய தமிழ்தூல்கள் அவற்றினின்றும் அதனை யெடுத்தல் ஏலாமை யுணர்க. அதனால், 'திருமந்திரமாலே' என்னும் பெயரிலுள்ள சொற்கள் முற்றுந் தூய செந்தமிழ்ச்சொற்களாதல் பெறப்படுதலால், இவ்வுண்மையினை ஆராயாது இப்பெயரை யொருகருவியாகக்கொண்டு அந்நூலை வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பென்று நாட்டப்புகுந்த பார்ப்பனரின் உரை உள்ளீடில்லாப் புரையே யாதல் காண்க.

இதுகாறும் கூறிபவாற்றால், திருமூல நாயனார் காலத்திற்கும் அவர்க்கு முற்பட்ட திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்கும் முன்னரே மெய்யுணர்வு பரவிய இத் தமிழ் மண்டிலத்தும், தேவர்களுக்கிற்கும் மேலதாகிய சதாசிவ மண்டிலத்தூர் தமிழ் ஆகமங்களும் தமிழ்வேதங்களும் வழங்கினமை தெற்றெனப் பெறப்படுதலால், அவைதம்மைச் குறிப்பிடுந் திருவாதவூரடிகளும் திருமூலரும், அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாயும் சிற்பதூல்களாயும் அவற்றின் பெயர்ப்புனைந்து ஆரியர்களால் வகுக்கப்பட்டனவாயும் இஞ்ஞான்றிலவும் வடமொழி யாகமங்களையும் வேதங்களையுங் குறிப்பிட்டார் அல்லரென்பதூஉம், திருவாதவூரடிகளாற் குறிப்பிடப்பட்டவை கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட வடமொழியாகமங்கள் அல்லாமையால் அவர் அவ் வொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராதல் செல்லாதென்பதூஉந்தெளியக்கிடந்தவாறுணர்க. கிருதஊழிக்கண்ணே வேதம் ஒன்றே யிருந்ததென்றும், அதனை யுணரமாட்டா மாந்தர் பொருட்டே பின்னர்ப் பற்பல வேதங்கள் இயற்றப்பட்டனவென்றும் அதமான் தன் றம்பியாகிய வீமனுக்கு அறிவுறுத்தி

* "குயில்வாய் அன்ன கூர்முகையதிரல், பயிலாது அல்கிய பல் காழ் மாலே"-புறநானூறு, உககூ.

னமை மாபாரதம் வனபர்வத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது*. இப் பாரதவுரைக்கு இணங்கவே, பாகவதபுராணமும், “முன் நாளில் ஒரேஒரு வேதந்தான் இருந்தது, எல்லா மொழிகட்கும் முதல்தான் பிரணவம் (ஓம் என்பது) ஒன்றுதான் இருந்தது” என்று† உரைத்தலும் நினைவுகூர்பாற்று. இவ்விரண்டு நூல்களாலும் நுவலப்பட்டது இஞ்ஞான்றுலவும் வேதங்கள் அல்லாமையும், அது தூய மெய்யுணர்வினையே பயப்பதாதலும், ஓம் என்னும் மந்திரத்தின் வரிவடிவும் பொருள்வடிவும் தமிழ் மொழி ஒன்றற்கே உரியவாதலின் அதனை யறிவுறுக்கும் வேதமும் பழைய தனித்தமிழ் வேதமேயாதலும் எமது உரையின் வாய்மையைக் காட்டும் அடையாளங்களா மென்க.

இனி, இஞ்ஞான்றுலவும் வடமொழியாகமங்களின் மட்டுமே ‘தீக்ஷை’ என்பது சொல்லப்பட்டிருத்தலின், இவ்வாகமங்களுக்குப் பிற்பட்டகாலத்தேதான் அடியார்க்குத் தீக்ஷைப் பேறு இன்றியமையாத தாயிற்று; ஆகவே, ஆசிரியன்பால் தீக்ஷைபெற்ற மாணிக்கவாசகர் இவ்வாகமங்கள் பரவிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராதல் வெண்டு மெனக்கிளந்த ‘தமிழ்வரலாறுடையார்’ கூற்றை ஆராய்வாம். ‘தீக்ஷை’ என்னுஞ் சொல்லும், தீக்ஷையோடு தவமும் பெற்றுச் செல்லும் பிரமஞானிகளினிடமும் “யத்ர ப்ரஹ்ம விதோயாந்தி தீக்ஷயா தபஸா ஸக” என்னும் அதர்வவேத வுரையின்கட்‡ சொல்லப்பட்டிருத்தலின் தவஞ் செய்து பிறவி யறுப்பார் தீக்ஷையும்பெறுதல் பண்டைக் காலத்திலேயே யுண்டென்பது பெற்றும், மேலும், உபமந்ய முனிவர் கண்ணபிரானுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்தமையும் பாரதம் அநுசாசனி பருவத்துப் பதினான்காம் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தலின், இஞ்ஞான்றை வடமொழிச் சிவாகமங்கள் எழுதப்படுதற்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்குமுன்னரே ஆசிரியன் தகுதியுள்ள மாணக்கனுக்குத் தீக்ஷைசெய்து ஆட்கொள்ளும் முறையுமுண்டென்

* கக௨௩௪-கக௨௩௫. † க, கச, சஅ. ‡ கக, ச௩, ச௪.

பது தெளியப்படும். இவை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவுமதுகை யின்றித், தீகை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்புதான் எழுந்ததெனவும், அதனைப் பெற்ற மாணிக்கவாசகர் அவ்வாற்றால் அந் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர்த்தான் இருந்தவராவரெனவுந் துணிந்து எளிதாகக் கூறுதலில் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' அன்றி மற்று ஏவர்வல்லார்? யாம் மேற்காட்டிய வாற்றால் 'தீகை' செய்தல் பண்டைநாளிலேயே இருந்தமை நன்கு விளங்குதலின், கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு அது செய்யப்பட்டமை பொருத்தமேயா மென்க.

சுண்டுக் காட்டிய உபமந்யு முனிவர் இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகட்குமுன் னிருந்த கண்ணபிரான் காலத்தவரென்பது இனிது புலனாதலின், இற்றைக்கு ஆயிரத்து ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றையும், அவரால் வழுத்தப்பட்ட ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும்விரித்து வடமொழியில் 'உபமந்யு பக்தவிவாசம்' என்பதொருநூல் இயற்றினரென்றல் முழுப் பார்ப்பனப் புரட்டேயாம். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகள் முன்னிருந்தவரும், "பாலனுக்குப் பாத்கடல் அன்று சுந்தான் றன்னை" என்று (திருவாரூர் அரநெறி) அப்பராற் குறிப்பிக்கப்பட்டவரும் ஆன உபமந்யு முனிவர் அந்நாயனார் வரலாற்றினையும் ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து ஒரு நூல் இயற்றின ரென்றலினும் ஒரு பெரும் புரட்டும் பொய்யும் வேறுண்டோ?

இன்னும், இருக்குவேதத்திற் பல பதிகங்களை இயற்றினவரும், பாரத இராமாயண நிகழ்ச்சிகளில் தொடர்புற்று நின்றவரும் ஆன அகத்தியர் ஒருவரோ பலரோ வென்பது விளங்குற்றிலதேனும், அவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்க்கு ஆயிர ஆண்டுகளுக்காவது முற்பட்டவராதல் வேண்டு மென்பது மட்டும் அந் நூல்களால் விளங்கா நிற்கும். அவ்வாறு அவர்க்கு மிக

முற்பட்ட அகத்தியர் தமக்குப் பன்னெடுங்காலம் பிற்பட்ட சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றினையும் ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து 'அகத்திய பத்த விலாசம்' என்றொரு நூலியற்றினு ரென்றலும் ஒரு முழுப்புரட்டே யாம். ஆசிரியர் சேக்கிழாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட 'திருத்தொண்டர் புராணத்தின்' அருமைபெருமையினைக் கண்டு வயிறெரிந்த பார்ப்பனர், அதனைத் தனித்தமிழ்நூல் என்று கொள்ளுகற்கு மனம் பொறாமல் வடமொழியி லிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்த தெனப் பிறர் அதனை மயங்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு, அத் தமிழ்நூலைப் பார்த்து வடமொழியிற் பலவழுக்கள் மலிய எழுதிவைத்து, அங்ஙனம் எழுதிவைத்த அவற்றுக்கு 'உபமர்ய பத்தவிலாசம்,' 'அகத்திய பத்தவிலாசம்' எனப் பொய்ப்பெயர்கள் கட்டிவிட்டுப், பின்னர் அவற்றைப் பார்த்துச் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடினாரென ஒரு பெரும் பொய்க்கதையும் வழங்கலாயினர்.

இனி, ஆரியமுறையைத் தழுவின பார்ப்பனர் இவ்வளவின் அமையாது, அகத்தியனார் தென்னாடுபோந்து தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்த பின்னரே தமிழ் சீர்திருத்த முற்று நடைபெறலாயிற்றெனவும், இவர்பாற் றமிழுணர்ந்த தொல்காப்பியனார் யமதக்கினி முனிவரின் மகனாவரெனவும், ஆகவே ஆரியப்பார்ப்பன முனிவராகிய தொல்காப்பியனார் செய்த 'தொல்காப்பியமே' தமிழுக்குச் சிறந்த இலக்கணமாய்த் திகழ்கின்ற தெனவும், இவ்வாற்றால் தமிழர்க்குவந்த வாழ்வெல்லாம் ஆரியரால் வந்தனவேயாமெனவும் கூறித்தருக்காநிற்பர். உண்மையிலே தமிழர்க்குவந்த சிறப்பெல்லாம் ஆரியராலே வந்தனவாயின் அதனை ஒப்புதலில் இழுக்கொன்றுமில்லை. ஆனால், இவை பெல்லாம் பார்ப்பனர் கட்டிவைத்த பொய்க்கதைகளே யல்லாமல் மெய்யாவன அல்ல. தமக்கும், தம்மினத்தார்க்கும், தமக்கே உரியதென்று கொண்ட வடமொழிக்கும், உயர்வுதேடும் பொருட்டுப் பார்ப்பனர் கட்டிய இக் கதைகளெல்லாம் அவர்

இத் தென்றமிழ்நாட்டில் வந்து நிலைபெற்ற பிற்காலத்தே எழுந்தனவாகும். கி-பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்வந்த நூல்களிலும் உரைகளிலும் புராணங்களிலும் மட்டுமே அகத்தியனார் தொல்காப்பியனரைப் பற்றி மேற்காட்டிய கதைகள் காணப்படுகின்றன.

‘மணிமேகலை’யில் அகத்தியனரைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படினும், அவர் தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்தாரென்றாவது, அவர் மாணுக்கர் தொல்காப்பியனாரென்றாவது அதன்கண் ஏதுஞ் சொல்லப்பட்டிலது. ‘இறையனாகப் பொருளுரைப் பாயிரத்’தில் அகத்தியனார் செய்யப்பட்டது அகத்தியம், அவர் இருந்தது தலைச்சங்கம் என்பது கூறப்பட்டதாலோவெனின்; அவ்வரைப்பாயிரத்திலுள்ள இன்னோரன்ன வெல்லாம் நக்கிரனார் உரைத்தனவல்ல வென்றும், அவை புராணகதைகள் மிக்கெழுந்த பிற்காலத்தே யிருந்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவா மென்றும் இவ் ஆராய்ச்சிவல்லாரெல்லாம் உரைப்பக் காண்டலானும், அவ் வரைப்பாயிரத்திற்கண்ட அவற்றுக்கெல்லாம் பழைய நூற்சான்றுகள் சிறிதுமின்மையானும் அவை உண்மையென்று கொள்ளற்பாலன அல்ல.

அற்றேற் ‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ பாயிரத்தில் அகத்தியனார் தொல்காப்பியனரைப் பற்றிய இக் குறிப்புகள் காணப்படுதல்என்னையெனின்; ‘புறப்பொருள்வெண்பாமாலை’ கி-பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட நூல் அன்றாகலின், புராணகாலத்து வந்த அந் நூற்பாயிரத்தில் அவை காணப்படுதல் ஒரு வியப்பன்று. அஃது கி-பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதன்று என்பது எற்றற் பெறுதுமெனின்;— ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குமுற்பட்ட ‘திருவாசகம்,’ ‘மணிமேகலை,’ ‘சிலப்பதிகாரம்,’ ‘அகநானூறு,’ ‘புறநானூறு,’ ‘கலித்தொகை’ முதலான பழையநூல்களின் சிறிதுங் காணப்படாத யானைமுகக் கடவுள் வாழ்த்தும், நாமகள் வாழ்த்தும் ‘புறப்பொருள்வெண்பாமாலை’யிற் காணப்படுதல் கொண்டு பெறுதுமென்க.

அற்றேல், அகத்தியனார் மாணாக்கர் பன்னிருவரெனவும், அப் பன்னிருவரும் ஒருங்குகூடிச்செய்த நூலே ‘பன்னிரு படல்’மாம் எனவும், அப் பன்னிருபடலத்தின் வழித்தாகவே ‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ இயற்றப்பட்டதெனவும் அவ் வெண்பாமாலைப் பாயிரமாகிய “ மன்னிய சிறப்பின்” என்னுஞ் செய்யுள் தவலுதல் என்னையெனின்; அது பொருந்தாமை காட்டுதும்: ‘பன்னிருபடலம்’ என்னும் புறத்திணைநூல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரை உள்ளிட்ட அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவரால் இயற்றப்பட்ட துண்மையாயின், அதன்கட் கூறப்பட்ட புறத்திணை யிலக்கணம் ‘தொல்காப்பியத்’தின் கட் கூறப்பட்ட புறத்திணை யிலக்கணத்தொடு பெரிதும் ஒத்தல்வேண்டும்; மற்று அஃது அவ்வாறின்றி அதனொடு மாறுபடுதலானும், அப் பன்னிருபடலத்துள் தொல்காப்பியனார் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் ‘வெட்சிப்படலம்’ பொருள் தொல்காப்பிய வெட்சித்திணைப் பொருளுக்கு முரண்பட்டு நின்றலானும் அவ் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியனார் செய்ததன்றென்பதும், அதன்கணுள்ள ஏனைப் படலங்களும் அகத்தியர் மாணாக்கரார் செய்யப்பட்டன அல்லவென்பதும் நன்கு பெறப்படும். இதுபற்றி யன்றே முதலுரைகாரரான இளம்பூரண அடிகள் “பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் கூறினாரென்றல் பொருந்தாது.”* எனவும், “பன்னிருபடலத்துள் கரந்தைக்கண் புண்ணொடுவருதல் முதலாக வேறுபடச் சிலதுறை கூறினாராகலின், புண்படுதல் மாற்றோர்செய்த மறத்துறையாகலின், அஃது இவர்க்கு மாறாகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலுமாம். ஏனையவும் இவ்வாறு மயங்கக் கூறலுங் குன்றக்கூறலு மிகைபடக்கூறலும் ஆயவாறு எடுத்துக் காட்டின் பெருகுமாதலின், உய்த்துணர்ந்து கண்டுகொள்க”† எனவும் ஒதுவாராயினர். இவ்வாறுரைத்த இளம்பூரண அடி

* தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், உ-ஆஞ் சூத்திரவுரை.

† தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், டி-ஆஞ் சூத்திரவுரை.

களின் கருத்தோடு ஒட்டியே, அவர்க்குப்பின் தொல்காப்பியத் திற்கு உரைவகுத்த நச்சினர்க்கினியருங் கூறக்காண்டலின், ‘பன்னிரு படலம்’ அகத்தியர் மாணக்கர் பன்னிருவருஞ் சேர்ந்து செய்ததா மென்றல் வெறுங் கட்டுக்கதையே யாம் என்க. இக்கதையை மெய்யென நம்பி அதனை யெடுத்துக் கூறிய பிற்காலத்து நூலாகிய ‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ பாயிரவுரை அதனால் உண்மையன்றென மறுக்க.

எனவே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அகத்தியர் மாணக்கரென்றலும் வெறுங் கட்டேயாம். தொல்காப்பியனார் அகத்தியனார்க்கு மாணக்கராய் அவர்செய்த ‘அகத்தியத்தின்’ வழி நூல் செய்தது உண்மையாயின், தொல்காப்பியப் பாயிரச்செய்யுளாகிய “வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை” என்பது அவ் வுண்மையினை எடுத்துக் கூறுமன்றோ? மற்றஔை அங்ஙனம் உரையாமல் “முந்துநூல் கண்டு” என வாளா மொழிதலின், அகத்தியம் தொல்காப்பியனார்க்கு முன்னிருந்தது அன்றென்பது பெற்றாம். தமக்கு முன்னிருந்த தமிழ்நூல்கள் பல வற்றையும் நன்காராய்ந்து தொல்காப்பியனார் நூல் செய்தமை பற்றியே “முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி” என அது கூறுவதாயிற் றென்க. மேலும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராதல் தாமியற்றிய இலக்கணப் பெருநூலுள் யாண்டேனும் அகத்தியனரைக் குறிப்பிட்டனரோ வென்றால் அதுவுமின்று; அவர் தமக்கு முன்னிருந்த ஆசிரியரைச் சுட்டும் இடங்களிலெல்லாம் “என்மனார் புலவர்” என்று பொதுப்படவே ஓதினார். செந்தமிழ்ப்பண்டைப் பேராசிரியராய் வயங்கிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனரை வடமொழிவல்லார் ஒருவர்க்கு மாணக்கராக்கிவிட வேண்டுமென்று விழைந்த பிற்காலத்து ஆரியப் பார்ப்பனரே அவரை அகத்தியனார் மாணக்கரெனவும், யமதக்கினி மகனாரெனவும் ஒரு புரட்டுக்கதை கட்டிவிட்டார். இவற்றுக்கெல்லாம் தினைத்தனைச் சான்றேனுங் கி-பி நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ் நூல்களிற் காணப்படா

மையால், மேற்காட்டிய கதைகள் வெறும் பார்ப்பனக் கட்டே யாதல் தேற்றமாம். அற்றேல், இளம்பூரணர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினுர்க்கினியார் முதலான உரைகார ரெல்லாம் இக் கதையினை யெடுத்தாளுதல் என்னையெனின்; அவரெல் லாம் 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' தோன்றிய கி-பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராய், ஆரியப்பார்ப்பனர் கட்டிய கதைச்சிக்கலிற் சிக்குண்டோ மாகலின், அவரெடுத்தாளுதல் பற்றி அகதைகள் மெய்யென நம்பற்பாலன அல்லவென்க. 'புறநானூறு,' 'அகநானூறு,' 'கலித்தொகை,' பரிபாடல்' முத லான செந்தமிழ்த் தொகைநூல்களிற் போந்த மிகப் பழைய பாட்டுகளில் அகத்தியனரைப் பற்றிய குறிப்பு ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமை கொண்டு, அப் பாட்டுகள் இயற்றப்பட்ட காலங்களில் அகத்தியர் என்பார் ஒருவர் இங்கு இருந்தவர் என்பது தெனியப்படும். படவே, அகத்தியர் என்பார் ஒரு வர் வடக்கிருந்து வந்து தமிழ்க்கு முதலிலக்கணம் செய்தா ரென்று பின்னுள்ளோர் கட்டிவைத்த கதையும் பொய்யே யாதல் தெனியப்படும். அகத்தியர் 'அகத்தியம்' எனப் பெயரிய நூல் செய்தது உண்மையாயின், அதனோடு ஒருகாலத்தென்று பின்னுள்ளோராற் சொல்லப்படும் 'தொல்காப்பியம்' இன்று காலம் வழங்காதிற்பவும், அவ் வகத்தியத்தின் ஒரு பகுதிதா னும் காணக்கிடையாமை என்னையெனக் கூறி மறுக்க. அற் றேல், உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்குத் தம்முரையுட் சிலவுற் றை அகத்தியச் சூத்திரம் என்று காட்டுதலும், 'சிற்றகத்தியம்,' 'பேரகத்தியம்' என்னும் பெயராற் சில சூத்திரங்கள் உலவுத லுங் காண்மொலெனின்; வடசொற்களும் பிற்றைஞான்றை யெனிய தமிழ்ச்சொற்களும் கொண்டு ஆக்கப்பட்டுத் திப்ப துட்பம் இன்றி உலவும் இப் போலிச்சூத்திரங்களைத், தனித் தமிழ்வளனுந் திப்பதட்பச் செறிவும் வாய்ந்து திகழும் தொல் காப்பியச் சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குந் தமிழறிஞர் எவர்தாம் அவை தொல்காப்பியகாலத்தில் உண்டான அகத்

தியச் சூத்திரங்களாமெனக் கூற ஒருப்படுவர்? அப் போலிச் சூத்திரங்கள் பின்னையோரார் கட்டப்பட்டு அகத்தியர் பெயர் புனைந்து விடப்பட்டனவாதல் தமிழிலக்கணம் வல்லார் நன் குணர்வரென மறுக்க.

அற்றாயினும், அகத்தியர் எனப் பெயரிய வடநாட்டு முனிவர் ஒருவர் தென்றமிழ்நாடு போந்து தமிழாராய்ந்திருந்தார் என்று ஓர் ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளாக வழங்கிவரும் பழைய வரலாறு பொய்யாமோவெனின்; அது பொய்யாகாது; இருக்குவேதத்திற் பல பதிகங்களை இயற்றிய அகத்தியர் மிகப் பழைய காலத்தே இருந்தவர்; அவர் தெற்கேயுள்ள தமிழ்நாடு புகுந்தவர் அல்லர்; தமிழ்நிற்கவரும் அல்லர். மற்று அவர்க்குப் பன்னெடுங்காலம் பின்னிருந்த மற்றோர் அகத்தியரே இத் தமிழ்நாடு புகுந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர். கி-மு முதல் நூற்றாண்டிற் கடைச்சங்கத் தலைமைப் புலவராய் வயங்கிய ஆசிரியர் நக்கீரனார், மகளிர் கூந்தற்கு இயற்கைமணம் இல்லையென மறுத்தாரெனவும், அதற்கு இயற்கைமணம் உண்டென்பதை அவர்க்கு அறிவித்தற் பொருட்டு, வடக்கிருந்து மலையமலையில் வந்திருந்த அகத்தியர் என்பார் அவர்பால் வருவிக்கப்பட்டு அவர்க்கு அவ்வுண்மையினை அறிவுறுத்தினாரெனவும் ஒருவரலாறு பெரும்பற்றப்படுவியூர் நம்பி, தாம் இயற்றிய 'திருவிளையாடற் புராணத்' திற் பாடியிருக்கின்றார்.* இது கொண்டு, உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துரைக்கும தூய தமிழ்ச்செய்யுள் வழக்கோடு, உள்ளதற்கு மாறாவதும் இல்லாதவற்றை பெயித்துரைப்பதுமாகிய வடமொழிச் செய்யுள் வழக்கும் தமிழ்மொழிக்கண் வந்து கலந்தமையும், அங்ஙனம் அதுவந்து கலத்தற்கு ஏதுவாய்நின்ற அகத்தியர் என்னும் வடநாட்டு முனிவரின் வருகையும் எல்லாம் ஆசிரியர் நக்கீரனார் காலத்தில் நிகழ்ந்தனவாதல் நன்குபெறப்படும். படவே, நக்கீரனார் காலத்தவராகிய அகத்தியரே தமிழ்நாடு புகுந்தவரல்லா

* கஅ, குறுமுனிக்குத் தமிழுரைத்த திருவிளையாடல்.

மல், அவர்க்குமுன் அப் பெயர்புனைந்தார் பிறர் ஒருவர் ஈண்டு வந்தமைக்கு ஏதொருசான்றும் மிகப் பழைய தமிழ்ச் செய்யுட்களில் எட்டுணையுங் காணப்படாமையின், நக்கிரனுக்கு ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியனரை அகத்தியனார் மாணக்கரென்றல் பெரியதொரு புரட்டுரையேயா மென்க. அற்றன்று, அகத்தியர் என்னும் முனிவர் தாம் இருக்கும் உடலத்திலேயே இறப்பின்றி எத்தனையோ நூறாயிரம் ஆண்டு உயிரோடு இருப்பவராகலின், நக்கிரனுக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டு முன்னிருந்த அகத்தியரே நக்கிரனார் காலத்தும் இருந்தாரெனக் கொள்ளாமோவென்றிற்; கொள்ளாம், நூறாண்டிற்கு மேல் இருநூறாண்டிற்குள்ளாக உயிர்வாழ்வார் சிலர் தம்மையே அருகி ஓரோ விடத்துக் காண்கின்றமன்றி, இருநூறாண்டிற்குமேல் உயிரோடிருந்தாரை யாண்டுங் காணாமையானும், மிகப் பழையதாகிய 'ஈசாவாசியோபநிடதம்' மக்கள் வாழ்நாளே நூறாண்டின் அளவாகவேவைத்து வரையறுத்துக் கூறுதலானும்*, எங்கும் நிகழும் உண்மை நிகழ்ச்சிக்கு மாறாக அங்ஙனம் அகத்தியரென்பாரைப் பன்னூறாயிரம் ஆண்டு ஒருடலத்திலேயே உயிர் வாழ்வாராக உரைப்பது வரலாற்று நூலாரின் உண்மையாராய்ச்சிக்கு ஒரு சிறிதும் இசையாதென விடுக்க. ஆகவே, இருக்குவேதகாலத்து அகத்தியரும் நக்கிரனார் காலத்து அகத்தியரும் வேறுவேறாவர் என்பதூஉம், நக்கிரனார் காலத்து அகத்தியரே தமிழ்நாடு புகுந்தவராவ ரென்பதூஉம் துணிபொருளாமென்க.

அற்றேல், இராமன் என்னும் வடநாட்டு மன்னன் ஒருவன், இலங்கையில் அரசுபுரிந்த இராவணன் என்னும் அரசன் மேற் படையெடுத்துவந்த ஞான்று, அகத்தியர் இருந்த பாழிக்குச் சென்று அவரால் வரவேற்கப்பட்டானென வடமொழிவான்மீகிராமாயணம் புகலாநிற்கின்றது. அதனால், அகத்தியர் இராமன் காலத்தவரென்பது புலனாகலின், அவர் தென்னாட்

* ஈசாவாசியம், உ.

டின்கட் புகுந்தது நக்கிரனார் காலத்துக்குப் பன்னூறுண்டின் முன்னரேயாதல்வேண்டும்; ஆகலான், அவரை நக்கிரனார்காலத் தவராக ஒதுங் கதை பொய்யாகவே கொள்ளற்பால தெனின்; அற்றன்று; இராமாயணத்தின்கட் சொல்லப்பட்ட கதையை உண்மையென்று நம்பத் தலைப்பட்டமையால் வந்த குழறுபடை கட்டு ஓர் அளவேயில்லை. அக்கதை உண்மையாக நடந்ததன்று. உலக இயற்கையிற் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகள் சில, வல்லோன் ஒருவனால் ஒரு கதையாக ஆக்கப்பட்டன. இருக்குவேதத்திற் சீதை யென்னும் அணங்கு வயல்நிலங்களுக்குத் தெய்வமாகவும் உழவுசாலாகவும் சொல்லப்படுகின்றாள்; மழைக் கடவுளாகிய இந்திரன் அச் சீதைக்குக் கணவனாகவும் ஆண்டே சொல்லப் படுகின்றான்*. இதற்கு ஏற்பவே, வான்மீகியார், தமது இராமாயணத்தும் சீதை நிலத்தின்கண் உழவுசாலினின்றும் பிறந்தாள் எனவும், மறித்தும் முடிவுநாளில் நிலத்தின்கண்ணே மறைந்து போயினாளெனவும் புகன்றார்†. ‘ராம்’ என்னுஞ்சொல் இந்திரனுக்குரிய ஒரு பெயராகவே இருக்குவேதத்திற் பல பதிகங்களினுங் காணப்படுகின்றது‡. ஆகவே, மழைக்கடவுளுக்கும் நிலமகளுக்கும் உள்ள இயற்கை இயைபே, பின் வந்த புலவோரால் இராமனுக்கும் சீதைக்கும் இடைநிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியாகவைத்து ‘இராமாயணம்’ என்னும் ஒரு கதையாகக் கட்டப் பட்டது; இஃது “இல்லோன் தலைவனாக இல்லது புணர்க்கும் நாடகவழக்குப்” பற்றி வந்ததென்பதனை அறியாதார் இது தன்னை மெய்யாக நம்பி அதனை பெரிதும் இடர்ப்படுவாராயினர். இஃது இல்லது புணர்க்கும் நாடகவழக்குப் பற்றி வந்ததென்பதனை நன்காராய்ந் துணர்ந்த புலவோரெல்லாம் ‘இராமாயணத்’தை ஒரு வரலாற்று நூலெனக் கொண்டிலர்||. க்றித்து

* இருக்குவேதம், ச, ௭௭. † வான்மீகி இராமாயணம், க, ௬௬; எ, ௬௭. ‡ இருக்குவேதம், க, ௧௦; க, ௭௧; க, ௭௨. || See, for instance, Prof. A. Weber's The History of Indian Literature, p. 192; Prof. A. A. Macdonell's A History of Sanscrit Lit-

பிறப்பதற்கு ௩௮0-ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே எழுதிவைக்கப் பட்ட புத்தசமய நூலாகிய 'ஜாதககாதைகளுள்' ஒன்றாகிய 'தசரத ஜாதகம்' என்பது இராமன் கதையைக் கூறுகின்றது. தசரதன் என்னும் அரசன் தன் இரண்டாம் மனைவிக்கு அஞ்சித், தன் முதன் மனைவியின் மக்களாகிய இராமன், இலக்குமணன், சீதை என்னும் மூவரையும் தான்இறக்கும்பன்னிரண்டு ஆண்டு அளவும், தனது நகரத்தைவிட்டுச் சென்று வேறொரு நகரத்திலேனும் அன்றியொரு காட்டிலேனும் மறைந்திருந்து, தான் இறந்தவுடன் திரும்பிவந்து தனது அரசியலைக் கைக் கொள்கவென ஏவினா னெனவும், அங்ஙனமே அம் மூவரும் இமயமலைச்சாரலிற் சென்று வைகப் பன்னிரியாண்டு கழிந்த பின் தம் நகரத்திற்குத் திரும்பிவந்தனரெனவும், திரும்பிவந்த அம் மூவருள் மூத்தோனாகிய இராமன் சீதையை மணந்து கொண்டு செங்கோல் ஓச்சினானெனவும் அத் தசரத ஜாதகம் புகலாநிற்கின்றது. இதன்கட் சீதையை இராமனோடு உடன் பிறந்த தங்கையாகவும், பின்னர் அவளையே அவன் மணந்து கொண்டதாகவும் சொல்லுங் கதையை உற்றநோக்குமிடத்து, இஃது உண்மையாக நடந்ததன்றென்பதூஉம், வானும் நிலனும் படைப்புக்காலத்தே மாயை என்னும் ஒரு முதற்பொருளினின் றே தோன்றுதல்பற்றி அவ்வானின் தெய்வமாகிய இராமனென் னும் இந்திரனும் நில அணங்காகிய சீதையும் உடன்பிறந்தவ ரென்று ஒதப்படுவாராயின ரென்பதூஉம், பின்னர் அவ்வானி னின்று பொழியும் மழையும் அம் மழையை ஏற்கும் மருதநில மும் கணவனும் மனைவியும் இயைதல்போலுதலின் இராமனுஞ் சீதையும் மணந்துகொண்டாரென அவ்வாறு அதன்கட் கூறப் படுவாராயின ரென்பதூஉம் நன்கு விளங்கா நிற்கும். இவ் வளவே அத் 'தசரத ஜாதகத்'திற் சொல்லப்பட்ட தல்லாமல், இராமன் தெற்கு நோக்கிச் சென்றானெனவாதல், அவன்றன்

erature, p. 312; Dr. A. Barth's Religions of India, pp. 176-177; and Dr. V. A. Smith's The Oxford History of India, p. 30.

மனைவியாகிய சீதையை இராவணன் எடுத்துப்போயினானென வாதல், சூரங்குலனைப் படைதிரட்டிக் கொண்டு இலங்கை ஏகி இராவணனொடு பொருது அவனை மடித்துச் சீதையை மீட்டு வந்தானென வாதல் அதன்கண் ஏதுஞ் சொல்லப்படவில்லை. அதன்கட் காணப்படாத இவையெல்லாம் அத் தசரத ஜாதகத் திற்குப் பின்னொழுந்த வான்மீகி இராமாயணத்தின்கட் புதிய வாய்ச் சேர்க்கப்பட்டன வாதல் வேண்டு மென்பது இதனால் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ?

அங்ஙனமாயின், 'வான்மீகி இராமாயணம்' என்பது 'தசரத ஜாதகத்' திற்குப்பின் உண்டான தொன்றென்று கோடற்கு மேற்கோள் என்னையெனின்; பௌத்த வேந்தனாகிய அசோகனது கால்வழி ஒடுங்கியபின் கி-மு. ௧௮௫-இற் சுங்கமரபினை நிலைநாட்டிய 'புஷ்பமித்திரன்' (புஷ்யமித்திரன்) பௌத்தமதத்திற்குப் பெரும் பகைவனாய்த் தோன்றிப் பார்ப்பன் வேள்வி மதத்தைப் பெரிதும் பரவச்செய்த காலத்திலேதான் பௌத்த மதம் மிகவும் இகழ்ந்து பேசப்படுவதாயிற்று*. இவ்வாறு பௌத்தமதத்தை இழித்துரைக்கும் உரை 'வான்மீகி இராமாயணத்'தின் இடையே† காணப்படுதலின், இது பௌத்தமதம் ஒடுங்கிய புஷ்பமித்திரன் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட தென்னும் உண்மை இனிது புலனாம். மேலும், அப்புஷ்பமித்திரன் காலத்தில் இருந்த 'பதஞ்சலி முனிவர்' பாணினி முனிவரது விபாகரணத்திற்கு வகுத்த பேருரையின் குறிப்பு, அவ் வான்மீகி இராமாயண உத்தரகாண்டத்தின் ௩௬-வது சருக்கத்தின்கட் காணப்படுதல் கொண்டும்‡, இவ் விராமாயணம் எழுதப்பட்ட காலம் அப் பதஞ்சலிமுனிவ ருரைக்கும் பிற்பட்டதென்பது துணியப் படும். ஆகவே, தசரத ஜாதகத்திற்கு இருநூருண்டு பிற்பட்டுத் தோன்றிய வான்மீகி இராமாயணம், அத் தசரத காதையிற்

* The Cambridge History of India, Vol. I, p. 223; see also Dr. V. A. Smith's The Oxford History of India, p. 118. † உ, ௧௦௧. ‡ The Riddles of the Ramayana by C. V. Vaidya, p. 22.

காணப்படாத கதைகளைப் புதியவாகப் படைத்திட்டுக்கொண்டு பார்ப்பனமதத்தைத் தென்னாட்டிற் பரப்ப முயன்றமை தெள்ளிதின் விளங்கும். இராமன் தன் தந்தையின் ஏவலால் இமய மலைச்சாரலிற்சென்று வைகினனென்று தசரதகாதை கூறுநிற்க, இராமாயணமோ அவன் விர்தமலைக்குத் தெற்கே 'தண்டகாரணியத்தில்' வந்துசேர்ந்தான் என்றது. இதனால், பண்டைப் பார்ப்பனர் தமது கொள்கையைத் தெற்கே கொணர்ந்தமை பெறப் படுமே யல்லாமல், இராமன் தெற்கே போந்தமை பெறப்பட மாட்டாது. இனி, இலங்கை வேந்தனாகிய இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றதும், இராமன் குரக்கிணங்களைப் படை கூட்டிச் சென்று இராவணனொடு பொருது அவனைக் கொன்று அவனை மீட்டு வந்ததும் தசரத ஜாதகத்திற் காணப்படாதிருக்கப், பின்வந்த இராமாயணத்திலோ இவையெல்லாம் புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால், இவை யெல்லாம் கற்போர்க்கு இன்பம் பயத்தல்வேண்டிக் காப்பியப்புவன் தன் கருத்தாற் படைத்திட்டுக்கொண்ட வெறுங் கதையெல்லாமல் உண்மையாய் நிகழ்ந்தன அல்லவேன்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

இதனாலன்றே கி-மு முதல் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் எங்கும் இராமனைப் பற்றியாதல், இராவணனைப் பற்றியாதல் ஏதொரு குறிப்புங் காணப்படவில்லை. தமிழகத்தின் கண்ணதாகிய இலங்கையில் இராவணன் எனப் பெயரிய பெருவேந்தன் இருந்தது உண்மையாயின், அவனுக்கும் இராமனுக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தமை மெய்யாயின் எத்தனையோ சேரசோழ பாண்டியர்களையும் ஏனையோரையுந் தம்முடைய பாட்டுக்களிற் குறிப்பிட்ட பண்டை நல்லிசைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் அவ் விருவரையும் அவர் தமக்குள் நடந்த போரையுங் குறியாது விடுவோ? 'புறநா னூர்' நிலை 'ஊன்பொதி பசங்குடையார்' என்னும் புலவர் ஒருவர் மட்டுமே இராமாயண கதையைத் தமது பாட்டொன்றிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

அதனால், இவர் இராமாயண கதை தமிழ்நாட்டில் வந்து பரவத் துவங்கிய கி-மு முதல் நூற்றாண்டில் இருந்தவராதல் வேண்டும். இராமாயணகதை தமிழ்நாட்டில் வந்து பரவியும், அது மாபாரத கதையைப்போலத் தமிழ்ப்புலவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திலது; ஏனெனில், உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துரைக்கும் உண்மைச் செந்தமிழ்ச்செய்யுள் வழக்கிற் பழகிய பழந்தமிழ்ப்புலவர்க்கு, இல்லதைப் புனைந்துகூறும் இராமாயணம் சிறிதும் ஒவ்வாதாயிற்று. மற்று, மாபாரதக் கதையோ பெரும்பான்மையும் உண்மையாய் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியினைக் கூறுவதாகலின், அது தலைச்சங்ககாலத்திருந்த 'முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர்' முதற் பிற்காலத்திருந்த புலவர் ஈராகத் தமிழ்நாட்டறிஞரார் பெரிதுங் கொண்டாடப்படுவ தாயிற்று. கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பெருந்தேவனார் ஒருவரும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பெருந்தேவனார் மற்றொருவரும் பழைய நாளிலேயே மாபாரதக் கதையைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடினர். இராமாயணமோ கி-பி பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற் கம்பர் மொழிபெயர்த்துப் பாடும் வரையில், தமிழ்ப்புலவர் எவராலும் பாராட்டி மொழிபெயர்க்கப்படாமை பெரிதுங் கருத்திற் பதிக் கற் பாற்று.

அல்லதூஉம், பாரதக்கதை நிகழ்ச்சியில் தொடர்புற்று நிற்குங் கண்ணபிரான் திருமாவின் வடிவமாகக் கருதித் தமிழ் நாட்டிற் பழமைதொட்டு வணங்கப்பட்டு வந்தாற்போல், இராமன் வணங்கப்படாமையை உற்று ஆராயுங்காலும் கண்ணனைப் போல் இராமன் உண்மையா யிருந்தவனல்லன் என்பது விளங்காநிற்கும். 'புறநானூறு,' 'அகநானூறு' முதலான தொகை நூல்களிற் காணப்படும் பழையபாட்டுக்களின் மட்டுமே யன்றித், திருமாலுக்கென்றே பாடப்பட்ட பண்டைத் தமிழ்ப்பாக் களும் அடங்கிய 'பரிபாடலி'லுங் கண்ணபிரான் வணக்கமேயல்லாமல், இராமனைப்பற்றிய குறிப்பு ஒரு சிறிதாயினுங் காணப்படவில்லை. ஆதலால், இராம இராவணப்போர் தென்னாட்டின்

கண் உண்மையாக நடந்ததன்றென்பதூஉம், பரிபாடற் பாட்டுகள் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் இராமாயண கதை தென்னாட்டிற்கு வரவில்லையென்பதூஉம் நன்கு பெறப்படும். கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டிற் ‘சிலப்பதிகாரம்,’ ‘மணிமேகலை’ என்னுந் தனித்தமிழ்க் காப்பியங்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்திலேயும் கூடக் கண்ணபிரானுக்குக் கோயில்கள் இருந்தமை புலனாகின்ற தன்றி, இராமனுக்குக் கோயில்கள் இருந்தமை புலனாகவில்லை. கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட ‘திருவாசகர்,’ ‘திருக்கோவையாரி’ லுங் கண்ணபிரான் பெயர்மட்டும் ஆங்காங்குக் காணப்படுவதல்லாமல், இராமன் பெயர் ஓரிடத்தாயினுங் காணப்படவில்லை. இவைகொண்டு கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையில் தென்னாட்டவரால் இராமன் ஒரு தெய்வமாகக்கருதி வணங்கப்படவில்லை யென்பது தானே போதரும். வைணவ சமயத்திற்குரிய பன்னீராழ்வார்களில் முதல்வரான ‘பொய்கையாழ்வார்’ காலத்திலுங்கூட இராமனது வணக்கம் மிகுந்து பரவாமையாற்போலும், அவர் தமது ‘திருவந்தாதி’யிற் கண்ணன், வாமனன், வராகன், நரசிங்கன் முதலான திருமால் வடிவங்களை யே எங்கும் மிகுத்துப் பாடி, “மலையாற் குடை கவித்து, ” “அடைந்த அருவியேயோடு” என்னும் இரண்டு செய்யுட்களில் மட்டும் இராமனை அருகி வழிபட்டுப் பாடியிருக்கின்றார்! இத னாற், பொய்கையாழ்வாரது காலத்திலேதான் இராமாயணகதையும், அதன்வழியே இராமனது வணக்கமும் இத் தென்றமிழ் நாட்டிற் பரவத்துவங்கினமை பெறப்படும். அற்றேற், ‘சிலப்பதிகாரம்’ ஆப்ச்சியர் குரவையிலும் வேறு சில இடங்களிலும் இராமன் கதை சொல்லப்பட்டவா நென்னையெனின்; இராமாயணகதை ஆண்டுச் சொல்லப்பட்டதே யல்லாமல், அவ்விடங் களிலும் இராமன் பெயர் காணப்படார்மையும், அக் கதைக்குரியோன் மாயோனாகவே கூறப்பட்டமையும், அம்மாயோன் வழிபாடுதானும் ஆயர் தமக்குள் வழங்கினமையும் உற்றுநோக்குங்கால் உண்மையில் இல்லாத இராமனைத் தெய்வமாகக் கோடல்

பழைய தமிழ்மக்கட்கு உடம்பாடன்மைபெற்றும். ஊன்பொதி பசங்குடையார் தமது பாட்டுள் இராமன் பெயர் குறித்தோ தினரேனும், அவனை அவர் ஒரு தெய்வமாக விதந்தோதாமையும் நினைவிற்பதிக்கற்பாலதாகும். எனவே, இராமாயணம் இத் தமிழ்நாட்டின்கண் மிக்குப் பரவத்துவங்கிய காலமும், இராமனும் மாயோன் வடிவமாகக் கருதப்பட்டு வணங்கப்படலான காலமும் கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரையிற் காணப்படாமை யாற், சமணமதம் ஓடுங்கிய ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதிக் குப் பின்னர்த்தான், அவ் விரண்டும் மேலோங்கலாயின வென்பது பெறற்பாலதாகும். இம்முறையால் நோக்கும்வழிப் பொய்கையாழ்வாரது காலமும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதிக் கண்ணதாதலும் தானே பெறப்படும்.

மேற்காட்டியவாற்றாற் கி-மு முதல் நூற்றாண்டின்கண் இயற்றப்பட்ட வான்மீகி இராமாயணத்திற் போந்த இராமன் கதை உண்மையாக நடந்ததல்லாமையால், அகத்தியர் இராமன் காலத்தவரென்றலும் உண்மையன்றென ஓர்க. மேலும், வான்மீகி இராமாயணம் அகத்தியர் இருப்பினை நிகழ்காலத்தின்கண் வைத்து உரைப்பதோடு, ஒன்றற்கொன்று பெரிதுஞ் சேய்த் தாகவுள்ள அகத்தியர் இருப்பிடங்கள் பலவற்றை எடுத்தோது தலின் 'அகத்தியப்' பெயர்பூண்ட முனிவரர் பலர் இவ்விந்திய நாடுங்கணும் இலங்கையினும் அக்காலத்திருந்தனர் என்பது பெற்றும். ஓர் அகத்தியர் வடக்கே கோசலநாட்டின்கண் ஓடும் வேதசுருதி யாற்றங்கரையை யடுத்த ஓர் இடத்தில் இருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்*. மற்றோர் அகத்தியர் விந்தியமலைக்குத் தெற்கே சேய்மைக்கண்உள்ள கோதாவரி யாற்றங்கரையை யடுத்ததோர் இடத்தில் இருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்†. பின்னும் ஓர் அகத்தியர் மலையமலைமேல் இருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்‡. இன்னும் ஓர் அகத்தியர் இலங்கைத்

* வான்மீகி இராமாயணம், உ, சக. † அதே நூல், உ, கஉ.

‡ அதே நூல், ச, சக.

தீவின் தெற்கே குஞ்சாமலையிலிருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின் றார்*. எனவே, அகத்தியப் பெயர்கொண்ட முனிவரர் பவர் கி-மு முதல்தூற்றாண்டில் இவ் விந்தியநாட்டினும், இலங்கையி னும் இருந்தமை வான்மீகி இராமாயணத்தைக்கொண்டே துணி யப்படுதலின், அப்பலருள் தமிழ்நாட்டின் தெற்கே மலையமலைக் கண் வந்துவைய அகத்தியரே நக்கிரனார்க்கு வடதூற்பொருள் அறிவுறுத்தினவராதல் வேண்டுமென்று தெளிக. கி-பி இரண் டாம் தூற்றாண்டின்கண் எழுதப்பட்ட 'சிலப்பதிகாசம்,' 'மணி மேகலை'யினுதல், அவற்றிற்கு முற்பட்ட தனிச் செந்தமிழ்த் தொகைநூல்களி னுதல், அகத்தியர் தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்தாரென்பது ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமையின், அவர் அவ்வாறு தமிழில் ஏதும் நூல்பாத்ததில்லை யென்பது தெளி யப்படும். உண்மை இவ்வாறிருக்கப் பிறறைஞான்று வடமொழி யிற் புராணகதைகளைத் தம் மனங்கொண்டவாறு படைத்தெழு தியபார்ப்பனரே, அகத்தியர் வடக்கிருந்துவந்து தமிழ்க்கு இலக் கணஞ் செய்து தமிழை வளம்படுத்தித், தொல்காப்பியர் முத லான மாணாக்கர் பன்னிருவர்க்கு அதனைச் செவியறிவுறுத்தி னார் என்று ஒரு பெரும் பொய்க்கதை கட்டிவிட்டார். கி-பி நான்காம் தூற்றாண்டிற்குப் பின்வந்த நூலாசிரியர் உரையாசிரி யர் எல்லாரும் அப் பொய்க்கதையினை மெய்யெனநம்பி, அத னைத் தம் நூலுள்ளும் உரையுள்ளும் தமிழி ளெழுதினார்; ஆக வே, பின்வந்தோர் கூறும் நூலுரைகொண்டு அக்கதை நம்பற் பாலதன்றென விடுக்க.

அற்றேற், கி-மு ௩௮0-ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட 'அகத்திய ஜாதகத்'தில் 'அகத்தியர்' என்பார் ஒருவர் வடக்கிருந்து தென் கடலில் உள்ள 'காரைத்தீவில்'† வந்து தவம்புரிந்தமை துவலப் படுதலின், அவ் வகத்தியரே தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்தா ரென்று கொள்ளாமோவெனிற; கொள்ளாமன்றே, என்னை?

*வான்மீகி இராமாயணம், ச, சக. † இத்தீவு யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகேயுள்ளது.

அகத்தியஜாதகத்திற் சொல்லப்பட்ட அகத்தியர் என்பார் புத்த சமயக் கொள்கையைத் தழுவினவராய்த், தாம்பிறந்த குடியின் செல்வவாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுத், துறவுபூண்டு, தென்கடற் கண்ணதாகிய காரைத்தீவில் வந்து தனியிருந்து நோற்றமை ஒன்றே ஆண்டுக் குறிக்கப்பட்டதன்றி, அவர் மலைபமலைக்கண் வந்து வைகித் தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்தாரென்பது ஓர் எட்டுணையுங் கூறப்படாமையின் என்பது. என்று இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், அகத்தியப்பெயர் பூண்டார் பலரில் ஒருவர்கி-மு முதல்தூற்றாண்டில் இத் தென்னாடுபோந்து இங்குள்ளார் சிலர்க்கு வட நூற்பொருளை அறிவுறுத்தினர் என்னும் அத் துணையே உண்மையாவதாமன்றி, அவர் கிறித்து பிறப்பதற்குப் பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே தமிழ்நாடு புகுந்து தமிழ்க்கு முதல் இலக்கணஞ் செய்தாரென்பதும், அவர் தொல்காப்பியனார் முதலான பன்னிருவர்க்கு அதனை யறிவுறுத்தினு ரென்பதும், அவர் இராமன் காலத்தவரென்பதும், தொல்காப்பியனார் யமதக்கனி மகனாரென்பதும் உண்மையாகா வென்க. இவையெல்லாம் பிற்காலத்தெழுந்த பார்ப்பனப் புராணப் பொய்யுரையாமென்றே கடைப்பிடிக்க. கி-மு முதல்தூற்றாண்டில் நக்கீரனாரோடு ஒருங்கிருந்த அகத்தியர், கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றையும், அவரால் வழித்தப்பட்ட எனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து 'அகத்திய பக்தவிலாசம்' என ஒருநூல் வடமொழியில் இயற்றினு ரென்றலும், அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' பாடினாரென்றலும் அங்ஙனமே முழுப் புரட்டுரையாதல் காண்க. சேக்கிழார் அருளிச் செய்த இந்நூலையே எவரோ ஒரு பார்ப்பனர் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து வைத்து அதற்கு 'அகத்திய பக்தவிலாசம்' எனப் புனைவுபெயர் கட்டினிட்டார் என்க.

இனித், 'திருமந்திர நூன்' முகவுரைகாரர், காசுமீரத்தின் கட்டு என்றிய 'பிரத்திய பிஞ்ஞாதரிசனமே' சைவசித்தாந்தத்

திற்குப் பிறப்பிடமாம் என்றதும் பொருந்தாமை காட்டுவாம். காசுமீரத்திற் கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்து 'வசுகுப்தர்' என்பவரார் கண்டெடுக்கப்பட்ட 'சிவசூத்திரங்க' ளுக்கு அவர் உரைஎழுதின காலந்தொட்டுப் 'பிரத்தியபிஞ்ஞை' என்னும் சைவக் கொள்கை, காசுமீரத்திற் பரவத் துவங்கி, அவர் வழியில் வந்த 'அபிரவசுகுப்தர்,' 'சேஷமராஜா' என்பவர்கள் காலம்வரையில், அதாவது, கி-பி பதினேராம் நூற்றாண்டு வரையிற் அந்நாட்டில் திகழ்ந்ததொன்றும்*. இப் பிரத்தியபிஞ்ஞைதரிசனத்திற்கு முதல்நூலாகிய 'சிவசூத்திரங்கள்,' சிவாகமங்களாகிய சைவ தந்திரங்களினின்று தோன்றினவா மென்றும், இச்சைவதந்திரக் கொள்கைகள் தென்னாட்டிலே வளர்ந்து ஓர் ஒழுங்கான கோட்பாடாகக் கி-பி முதல்தாற்றாண்டுகளிலே முறைப்படுத்தப்பட்டன வென்றும், சைவதந்திரமானது வடக்கே சென்று கூர்ச்சர நாட்டில் 'இலசுலீசபாசபதம்' ஆகவும், காசுமீரத்திற் 'பிரத்தியபிஞ்ஞை தரிசனம்' ஆகவும் வழங்கலாயிற்றென்றும் இவற்றை நன்காய்ந்த திருவாளர் சீகிவாச ஐயங்காரவர்கள் இனிது விளக்கக்காட்டி யிருக்கின்றார்கள்†. இவ்வாறு சிவாகமங்களும் அவற்றின் கோட்பாடுகளும் இக் தென்றமிழ்நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்து உருப்பெற்றுச் சைவசித்தாந்தத் தனி முதல்களாயிருப்பவும், இவையே வடக்கே சென்று 'பிரத்தியபிஞ்ஞை தரிசனத்தைக்' காசுமீரத்தில் தொற்றுவித்தனவா யிருப்பவும், இவ்வுண்மையை அடியோடு புரட்டி வட

*See 'The Siva-Sutra-Vimarsini of Ksemaraja' translated into English by Mr. P. T. Srinivasa Iyengar, p. 7. † "It (the Siva Tantra) developed into an organized system of beliefs and practices in South India in the earlier centuries of the Christian era, * * *. The Siva Tantra travelled North and became the Lakulisa Pasupata of Gujerat and the Pratyabhijna of Kashmir"-Siva-Sutra-Vimarsini, English translation by Mr. P. T. Srinivasa Iyengar, p. 19.

நாட்டுப் 'பிரத்திய பிஞ்ஞையே' தமிழ்நாட்டுச் சைவசித்தார்த்தத் திற்குத் தாயகமாயிற்றென்று திருமந்திரப் பதிப்பின் முகவுரையில் எழுதிய பார்ப்பனர் தமது கொள்கையை நாட்ட வேறு யாதுதான் சொல்லார்! காசுமீரத்தில் கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிற் றுவங்கிய பிரத்தியபிஞ்ஞையானது, அதற்கு முன்னரே கி-பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டுக்குள்ளும் பரவியிருந்ததும், 'திருமந்திரநூல்' களஞ்சியத்தில் மிகுதியாகச் சேர்த்து வைக்கப்பட்டதுமாகிய 'சைவசித்தார்த்தத்'திற்குத் தாயகமாமென்றல் 'என் முப்பாட்டனைப்பெற்றவன் யான்' என்பா னுரையோடொப்ப வைத்து எள்ளி நகையாடற் பாலதாமென விடுக்க. 'இவ்வாற்றாற், பழைய சிவாகமங்கள் என் றோதப்பட்டனவெல்லாம் 'திருமந்திரநூலை' யொப்பத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியிலேயே ஆக்கப்பட்டிருந்தனவேயா மென்பதூஉம், திருவாதவூரடிகளாலுந் திருமூலநாயனராலுங் குறிப்பிடப்பட்ட ஆகமங்களென்பன கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னிருந்த தமிழாகமங்களேயல்லாமற் பண்டைத் தமிழ்த் தச்சுநூல்களின் மொழிபெயர்ப்பாய் இஞ்ஞான்று உலவும் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலான வடநூல்கள் ஆகா வென்பதூஉம், இவ் வாகமங்க ளுக்கு உபாகமங்களாய்ப் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் 'பௌட்கரம்,' 'மிருகேந்திரம்' முதலான வடநூல்களே பண் டைத் தமிழ்ச் சிவாகமங்களினின்றும் மொழிபெயர்த்த அறிவுப் பெருநூல்களாம் சிவாகமங்கள் ஆகாமல்லது ஏனைக் 'காமி கம்' முதலாயின அச் சிவாகமங்கள் ஆதல் செல்லாதென்ப தூஉம் உணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனமாகத் திருவாதவூரடிகளாற் குறிப்பிடப்பட்ட 'ஆகமங்கள்' கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்ட 'காமிகம்' முதலிய வடநூல்கள் அல்லாமையால், இவ்வுண்மையை ஆராய்ந்துபாரா மல், ஆகமம் என்றதேபற்றி இவை தம்மையே அடிகள் குறித் தார் எனப் பிறழக்கொண்டு, அவ்வாற்றால் அடிகள் காலத் தைக் கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னதாகக் கப்பெரிது

முயன்ற 'தமிழ்வரலாறு'டையாரது முயற்சி வெறும் பாழாய் முடிந்தமை காண்க.

அல்தொக்குமாயினும், 'காமிகம்' முதலியன திருக்கோயில் கள் கட்டுவிக்கும் முறைகளை வகுத்தல்பற்றி அவை தமிழி லிருந்த பண்டைத் தச்சு (கிற்ப) நூல்களினின்றும் மொழி பெயர்த்துச் செய்தனவாமென்று மேலே கூறியதென்னை? தமிழ் தச்சுநூல்கள் உண்மைக்கு மேற்கோள்கண்டி லுமாலெனின்; அறியாது வினயினாப்; கி-பி ஆறாம் நூற்றாண்டின் இடையி லிருந்த 'வராகமிகிரர்' தாமெழுதிய 'பிருகதச்சம்ஹிதை'யில் 'நக் நஜித்' என்னுந் திராவிடரால் எழுதப்பட்ட 'கிற்பசாஸ்திரம்' ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதல் கொண்டு,* கி-பி ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னமே 'தச்சுநூல்கள்' இத்தென்றமிழ்நாட் டின்கண் இருந்தமை நன்குபுலப்படும். அதனால், திருக்கோயில் அமைக்கும் வகைகளை விரித்துரைக்கும் 'காமிகம்' முதலியநூல் கள், பழையகாலத் திருந்த தமிழ்த் தச்சுநூல்களின் மொழி பெயர்ப்பாதல் ஒரு தலையாமென்க. 'காமிகம்' முதலியவற்றிற் காட்டியமுறைப்படி அமைக்கப்பட்ட பழைய சிவபிரான் திருக் கோயில்கள் இத்தென்றமிழ்நாட்டிலன்றி, வடநாட்டின்கண் எங் குங் காணப்படாமையின், இவ்வமைப்பினை வகுக்குங் கற்றச்சு நூல்கள் தமிழ்நாட்டிற்கே உரியனவாமென்று கடைப்பிடிக்க.

இனிப், பிறந்தனான்தே எல்லாம் ஒதாதுணர்ந்த துறவி யாகிப் புனியமரத்தின் (புனியாழ்வார்) அடியிலே தவத்திலமர்ந் து, உலகம் உய்தல்வேண்டித் 'திருவாய்மொழி'யினை அருளிச் செய்த நம்மாழ்வார், பிறந்தபின் தாய்தந்தையரால் வளர்க்கப் பட்டு ஆசிரியனால் அறிவுறுக்கப்பட்ட பன்னூற்பொருளும் பல் லாண்டு ஒதியுணர்ந்து அரசற்கு அமைச்சராயிருந்த மாணிக்க வாசகர் இயற்றிய 'திருவாசகத்'தைப் பார்த்துத் தமது 'திரு வாய்மொழி'யை இயற்றியருளினாரென்றல் பொருந்தாது; மற்

* 'Hindu Iconography' by Mr. T. A. Gopinatha Rao, Vol. I, part I, pp. 58, 59.

றுத் 'திருவாய்மொழி'யைப் பார்த்தே மாணிக்கவாசகர் 'திருவாசகம்' இயற்றினாரென்று கோடலே பொருத்தமுடைத்து என்பதுபடத் 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் எழுதிய பகுதி ஆராயற் பாற்று.

நம்மாழ்வார் தாயின் கருப்பையைவிட்டு இந்நிலத்தின்கட் பிறந்த நாள்முதற் பாலுண்ணுதவராகி, அழுதலுஞ் சிரித்தலுமின்றி வறிதே கிடப்பப், பெற்றோர் அக் குழுவியின்நிலை கண்டு கலங்கித், திருக்குருகிலுள்ள திருமால் கோயிலிற் கொண்டு போய், அங்குரின்ற புனியமரத்தின் அடியிலே கிடத்த, அவர் பதினாண்டளவும் ஏதொரு செயலுமின்றித் தவமிருந்து, பின்னர்த் தம்பால்வந்த மதுரகவியாழ்வார் பொருட்டுத் 'திருவிருத்தம்,' 'திருவாசிரியம்,' 'பெரிய திருவந்தாதி,' 'திருவாய்மொழி' முதலியவற்றை அருளிச்செய்தார் என அவர்க்குப் பன்னூருண்டு பின்வந்த வைணவமதப் புலவர்கள் எழுதிவைத் திருக்கின்றனர். நம்மாழ்வார் பிறந்தபொழுதே பாலும் உண்ணுது பிறிதேதொரு செயலுமில்லாது பதினாண்டு அளவும் தவத்திலிருந்தமைக்கு மெய்ச் சான்றுகளும், அவர் எல்லாம் ஒதாதுணர்ந்து பாடினமைக்கு மெய்யடையாளங்களும் உளவாயின், அவரைக் கடவுட்டன்மை யுடையராகவும், அவர் அருளிய பாடல்களை உண்மை யறிவுரைகளாகவுங் கோடலில் இழுக்கொன்றுமில்லை. ஏனெனில், இறைவனது முழுமுதற் நன்மைபைச் சிற்றறிவுடைய மக்களுக்கு அறிவித்தற் பொருட்டுப், பேரறிவுடைய பெரியார் எந்நாட்டிலும் எவ்வினத்திலும் எம்மதத்திலும் பிறத்தல் உண்டு. ஆனாலும், இங்கே யாம் ஆராய்தற்கு எடுத்துக்கொண்ட நம்மாழ்வார் பிறந்தநாள் தொட்டே எல்லாம் ஒதாதுணர்நங் கடவுட்டன்மை உடையவர்தாமா என்பதற்கு ஏற்ற சான்றுகள் காணினன்றி, அவரை அவ்வாறு கொண்டு, அவ்ருரையினை மெய்யெனத் தழீஇ யொழுகல் உலகிற்குப் பெரிதுந் தீங்கு பயப்பதொன்றும். அவரைப் பற்றிப் பின்னுள்ளோர் எழுதிவைத்த இக்கதை ஒன்றையே கொண்டு

அவரை அங்ஙனங் கடவுட்டன்மையுடையராகக் கருதுதல்
வழுவாம்; என்னை? ஒருவர்பால் அளவுகடந்த பற்றுவைத்தோர்
அவரைக் கடவுளாக உயர்த்துப்பேசுதலும், ஒருவர்பாற்பெரும்
பகைமைகொண்டோர் அவரை இழிந்த விலங்கினங் கடைப்
பட்டவராக இழித்துப் பேசுதலுங் கண்டாமாகலின், ஒருவர்
பாற் பற்றுவைத்தோரும் பகைமை கொண்டோருங் கூறும்
மெய்யல்லா உரைகளை மெய்யெனநம்பி அவரை உயர்ந்தாரென்
றேனும் இழிந்தாரென்றேனும் முடிவுகட்டல் நடுவுநிலை யுடை
யார்க்கு இசையாதாகலின் என்க. அற்றேல், நம்மாழ்வாரின்
உண்மைத்தன்மைகள் தெளிதற்குச் சான்றாகற்பாலன யாவை
யென்றி; சான்றுகள் புறச்சான்றும் அகச்சான்றும் என இரு
பாலனவாம்; அவற்றுட் 'புறச்சான்று' என்பன பற்றும் பகை
மையும் இல்லா நடுநிலையாளர் கூறும் மெய்யுரைகள்; இம்மெய்
யுரைகளோடு ஒக்கும் வழியும் உண்மையொடு மாறுபடா வழி
யும் பற்றுடையோரும் பகைமையுடையோருங் கூறுவனவுந்
தழுவற்பாலனவேயாகும். இனி, 'அகச்சான்று' என்பன, ஓர்
ஆசிரியன் தான் இயற்றியநூல்களில் தன் குறிப்பின்றியே தன்
வரலாற்றினினைபும், தன்இயற்கையினைபுங் கூறிவைப்ப, அவை
தாம் அறிவுடையோரால் ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்டு அவ் வாசிரி
யன் வரலாறுந் தன்மையுந் துணிதற்குச் சான்றாய் நிற்பனவா
கும். இவ் விருவகைச் சான்றுகளுள் நம்மாழ்வார் வரலாறு
துணிதற்கு, மேலேகாட்டியபடி அவர்பாற்பற்றுள்ளோர் எழுதி
வைத்த கதையைத்தவிர வேறு பொதுவான புறச்சான்று ஏதுங்
காண்கிலேம். இனி, அவரியற்றிய 'திருவாய்மொழி' முதலிய
வற்றில், அவர் பிறந்தபொழுதே பாலுண்ணாது தவத்திலிருந்து
எல்லாம் ஒதாதுணர்ந்தமைக்குக் குறிப்பு ஏதேனும் உளதோ
வெனின் அதனையுங் காண்கிலேம். மற்றை மக்களைப்போலவே,
தாமும் யாக்கைவழி யுழன்று நோயானும் இருவினைகளானும்
வருந்தும் ஒருயிராகவே தம்மைப் பல்காலுங் குறிக்கின்றார்.
'முந்நீர்ஞாலம்' என்னும் பதிகத்தில், "ஆக்கையின் வழியுழல்

வேன், வெந்நாள் நோய் வீய வினைகளை வேரறப்பாய்ந்து, எந்நாள் யான் உன்னை இனிவந்து கூடுவெனே,” “பன்மா மாயப் பல்பிறவியிற் படிசின்ற யான், தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து, நின்மா தாள்கேர்ந்து நிற்ப தெஞ்ஞான்று கொலோ” என்றற் றெடுக்கத்து அவர் மொழிகள் அவரைப் பொதுமக்களுள் ஒருவராகவே வைத்து உரைப்பக் காண்கின்றோம். இம் மக்கட்டன்மையின் வேறாக அவருக்குக் கடவுட்டன்மையும் உண்டென்பதற்கு எதொரு சான்றும் அவரியற்றிய பாடல்களினுங் காணாமையின், அகச்சான்றும் இன்றும். புறச்சான்று அகச்சான்று இரண்டுமில்லா இக்கதையை அவர் பால் மிகுதியும் பற்றுவைத்த ஒரு வைணவப் புலவர், நம்மாழ்வாரைச் சைவசமயாசிரியராகிய திருஞானசம்பந்தரினும் மேம்பட்டோராகக் கூறவிழைந்து அங்ஙனம் ஒரு பொய்க்கதை கட்டிவிட்டாரென்க. யாங்ஙனமெனின், திருஞானசம்பந்தர் மூன்றாண்டுள்ள சிறுகுழவியாயிருந்த காலத்து இறைவனும் இறைவியும் அவரெதிரே தோன்றி, அவருக்குத் தமது அருட்பாலை ஊட்ட, அஃதுண்ட அவர் எல்லாம்வல்ல ஆசிரியராய் எல்லாம் ஒதாதுணர்ந்து அருள்துளும்புஞ் செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டுகளைச் சென்றசென்ற திருக்கோயில்கடோறும் அருளிச் செய்தா ரென்னும் வரலாற்றுக்கு எதிராக, அவரினும் மிக்க தொரு மேன்மையை நம்மாழ்வாருக்குக் கூறல்வேண்டியே அவ் வைணவப் புலவர் ‘நம்மாழ்வார் பிறந்தஞான்றுதொட்டே பாலு முண்ணுது தவத்திலிருந்து திருவாய்மொழி அருளிச்செய்தார்’ என்று கதை கட்டினாராதல் வேண்டும். திருஞானசம்பந்தர் பாலுண்டு பாடின ரென்றால், நம்மாழ்வார் பாலு முண்ணுது பாடினாரென்பது கழிபெரு மேன்மையாமென அப் புலவர் நினைத்தார்போலும்!

அற்றேல், திருஞானசம்பந்தர் சிறுமகவாயிருந்த காலத்து அம்மையப்பரால் நேரே அருட்பால் ஊட்டப் பெற்றமைக்கு அகச்சான்று அவரருளிச் செய்த செந்தமிழ்ப் பாக்களுள் உள

பெண்பாலார் ஆண்பாலார் என்னும் இருதிறத்தாரைக் கட்டாயத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் அரும்பெரும் பொருள்கள் எனிய இனிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காலத்தில் வெளிவருந் தமிழ்தூலகன், பாலில் எஞ்சு கலக்கப்பெற்றதற்போல், வடசொல் ஆக்கிலச்சொல் முதலியன கலக்கப் பெற்றுத் தமிழைப் பாழாக்குகல்போல் இன்றி, இந்நூல் அயல்மொழிச் சொற்கள் சிறிதுங் கலவாத் தனிச் செந்தமிழ்நடையில் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் வந்துள்ள பெருந் : கல்வியும் தாய்மாரும், ஒழுங்கான கல்வி, கற்றலிற் கேட்டலே நன்று, நாகரிகமும் மொழிவளர்ச்சியும், தனித்தமிழ்ப் பாதுகாப்பு, தமிழைப்பற்றிய வினாக்களுக்கு விடை, தமிழில் வடமொழி கலத்தல் ஆகாது, சென்னைப் பல்கலைக் கழகக் கட்டாயக் கல்வி, நாவலந்தீவின் பழைய குடிகள், பெண்மக்களின் அறிவும் ஆண்மையும், உயிர்போன உடம்பை என் செய்வது?, இறந்தோர் வீட்டிற்குச் செல்பவரும் அவ் வீட்டவரும், பெண்பாலார்க்கே கொல்லாமை முதன்மையாம் என்பன. அமெரிக்காவில் ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலும், சீமை ஆக்ஸ்பர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெருந் தேர்ச்சி பெற்று வந்த திருவாளர் டாக்டர் ஏ.ஜே. அப்பாசாமி அவர்களால் (M.A., D. Phil.) இந்நூலுக்கு ஆக்கிலத்தில் ஒரு நன்னயம் (Introduction) எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வருவாயுப்பான உயர்ந்த சீமைக்கடிதத்தில் 122 பக்கங்கள் உள்ளது; அழகிய முழுக் கலக்காக்கட்டிடம், விலை ஒரு ரூபா நாலனு.

தமிழர்

இப் பெயர்ப்புண்ட திங்கள் இதழ் ஒன்று இவ்வாண்டு சித்திரைத் திங்கள் முதல் திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து வெளிவருகின்றது. இவ்விதழின் தலைவர் திருவாளர் உ. க. பஞ்சராத்தினம் அவர்கள். இவ்விதழின் தலைவராலும், ஏனைக் கற்றறிவினர் பலராலும் எழுதப்பட்ட செந்தமிழ்க் கட்டுரைகள் இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள அதன் நான்கிதழ்களின் காணக்கிடக்கின்றன. இக் கட்டுரைகள் தமிழாராய்ச்சி செய்வனவாயும், தமிழ்மக்கள் முன்னேற்றத்திற்குரிய வழி துறைகளைக் காட்டுவனவாயும் அழகிய இனிய தமிழில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றோடு பல அயல்நாட்டு அரும்பெருந் செய்திகளுந் திரட்டிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன்கண் இவற்றை எழுதும் அறிஞர்கள் வடசொல் ஆக்கிலச்சொற் கலவாத் தனித்தமிழில் இவற்றை எழுதமுயன்று வருதலால், இவ்விதழினால் தமிழ்க்குந் தமிழார்க்கும் ஆக்கம் உண்டாமென்று நம்புகின்றோம். இதற்கு ஓராண்டுக் கைவொப்பம் இரண்டரை ரூபா. 'தமிழர்நிலையம்,' 23, மலை வாசல், தெப்பக்குளம், திருச்சிராப்பள்ளி, என்னும் விலாசத்திற்கு எழுதுக.

தமிழ்ப்பொழில்

இப்பெயரிய திங்கள் இதழ் ஒன்று, இவ்வாண்டு சித்திரைத் திங்கள் முதல் கஞ்சைமாநகரை யடுத்த கரந்தையிலுள்ள தமிழ்ச் சங்கத்தினின்றும் வெளிவருகின்றது. இவ்விதழின் தலைவர் திருவாளர் R. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கள். இதுகாறும் வெளிவந்த அதன் நான்கிதழ்களின் காணப்படுங் கட்டுரைகள் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளும், பழந் தமிழ் அரசர் குடிமக்கள் வரலாறுகளும், பழைய கல்வெட்டுக் குறிப்புகளும் அமைந்தனவாய், இதழ்த்தலைவரையுள்ளிட்டுக் கல்விப்புலமை மலிந்த அறிஞர் பலரால் நன்கெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கட்டுரைகளெல்லாம் வடசொல் ஆக்கிலச்சொல் முதலான பிறசொற்கள் கலவாத் தனித்தமிழ்நடையிற் பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டிருக்கலை உற்று நோக்குங்கால், அயல்மொழிச் சொற்களின் கலப்பால் நமது அருமைச் செந்தமிழ்மொழிக்கு உண்டாம் தீங்கினை நன்குணர்ந்து, நம் செந்தமிழறிஞர்கள் அக் கலப்பினை நீக்கித் தூய தனித்தமிழிலேயே அரும்பெரும் பொருள்களை எழுதி அதனைப் பாதுகாத்து வளர்த்துப் பெரிதும் பயன்படுத்துவ் கடப்பாடு மேற்கொண்டிருக்கின்றார்களென்பது புலனாகும். நமது அழியாப் பழந்தமிழ்

ழைப் போற்றிவனர்க்க முன்வந்த இச் செந்தமிழறிஞர்களும், இவ் விதமும், இதனைத் தோற்றுவித்து நடத்துங் 'கரத்தைத்தமிழ்க் கழகமும்' நீடுவாழ்கவேன்று இறைவனை வேண்டுகும்.

இதற்கு ஓராண்டுக் கையொப்பத்தொகை மூன்று ரூபா. இது வேண்டுமோர், தஞ்சை, கரத்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்திலுள்ள இதன்றலேவர்க்கு எழுதக.

நம்முடைய நூற்பதிப்புச்

செலவுகளுக்கும் பயன்படும்பொருட்டு உதவிய அன்பர்களும்,
அவர்கள் உதவிய நன்கொடையும்

திருவாளர் ராஃபக தூர் T. இராமலிங்கச் செட்டியாரவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்., கோயம்புத்தூர்	ரூ 100
திருவாளர் V. பொன்னையாபிள்ளை அவர்கள், செந்தமிழ்ப்புலவர், அலர்காணா	ரூ 50
திருவாளர் S. நாகலிங்கம் அவர்கள், போர்ட்டிடிக்கன்	ரூ 80
திருவாளர் T. S. பிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ., இரங்கூன்	ரூ 20
திருவாளர் P. சின்னதுரை அவர்கள், கோலாலிபிஸ்	ரூ 80
திருவாளர் V. PR. PL. காசிவிஸ்வநாதன் செட்டியாரவர்கள், மிங்ககாம்	ரூ 100
திருவாளர் பழ. அண்ணாமலைச்செட்டியாரவர்கள், ஹென்ஸ்டா	ரூ 100
திருவாளர் C. T. M. அழகப்பச்செட்டியாரவர்கள், ஹென்ஸ்டா	ரூ 100
திருவாளர் T. M. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், கோலாலிபிஸ்	ரூ 100
திருவாளர் S. முனியாண்டிப்பிள்ளை அவர்கள், சுங்வுகசிபுட்	ரூ 50

சென்ற முப்பது ஆண்டுகளாக நம்முடைய செந்தமிழ் மொழிக்கும் சைவ சித்தாந்தத்திற்குத் தொண்டுசெய்து ஒழுகுவதிலேயே எம்முடையநோக்கத்தையும், முயற்சியையும், அறிவையும், பொருளையும் ஈடுபடுத்திவருதலை யுணர்ந்தும், பற்பலவகையான இடையூறுகளினிடையே அரும்பொருளாராய்ச்சிகள் நிகழ்ந்த பற்பலதூல்களை இயற்றி யாம் வெளியிட்டிருந்தலை அறிந்து வியந்தும், நூற்பதிப்புச் செலவுகட்காக எமக்குநேரும் பொருண்முட்டுப் பாடுகளுக்காகப் பெரிதும் இரங்கியும், தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள செல்வர்களிற் பெரும்பாலார் எமது முயற்சி நன்கு நடைபெறும் வண்ணம் எமக்கு ஏதோர் உதவியும் செய்யாது வாளா இருப்பவும் யாம் ஒருவேமாய்க் திருவருட்டுணை ஒன்றேகொண்டு அரியபெரிய முயற்சிகளை நெடுங்காலந் தொடர்பாக நடத்திவருதலைக் கண்டு மனங்கசிர்த்தும், எம்முடைய நூற்பதிப்புச் செலவுகட்குப் பயன்படும்பொருட்டு மேற்குறிப்பிட்டவாறு நன்கொடை அனுப்பியுதவிய செந்தமிழ்த் திருவாளர் கட்டியும் பெரிதும் நன்றி செலுத்துகின்றோம். பொருளினாற் செய்தற்குரிய உதவியின் சிறப்புக்களை நன்குணர்ந்து, அப்பொருளை இத்தகைய விழுமிய துறைகளிற் பயன்படுத்தித், தமக்கும் பிறர்க்கும் அழியாப் பெருநன்மையை விளைக்கும் அன்பர்களும் ஆங்காங்குச் சிலர் உண்மையினாலேதான், தமிழும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளும் இன்னும் இவ்வுலகிற் றலைதூக்கி நிற்கின்றன. ஆகலால், மேற்சொல்லிய அறப்பெருந் திருவாளர் கோயத்தவாழ்வுலங்குறைவற்ற செல்வத்திலும் ஒக்கி, எல்லாநலங்களும் பெற்று இனிது வாழ்கவேன்று எல்லாம்வல்ல இறைவனை இடையறாது வழங்குகின்றோம்.

மறைமலையடிகள்.